

SÖKAREN

HALLA D'ÄR!

Om efternamnet är understruket på den påse i vilken tidskriften kommit, betyder det att prenumerationen inte hade förnyats vid mitten av maj månad och att SÖKAREN inte kommer i fortsättningen om ej prenumeration har skett eller kommer att ske efter nämnda tidpunkt. Pris 10:50 för nr 3-8, 1965. Postgiro 70 60 47.

Om någon önskar göra inbetalningen per postförskott — skriv några rader där- om till SÖKAREN, Box 3063, Stockholm 3!

UR INNEHALLET:

Gerard Croiset	1
Ledare: SÖKAREns "linje"	3
Siva: Allt är Gud	3
Paul Foght: Astrologi	4
Anna-Lisa Helle: Inkvisionen (forts.)	5
Fallet Jürgenson	6
Stanley V. Mitchell: ESP under hypnotisk trans	7
Psykiska upplevelser i gruva	8
Thomas Campbell-Best: Helande vatten	11
Clarence Winchester: Välsignande som vetenskap	12
Bill Dudley: Mänsklig självförbränning	14

The true seeker is a wayfarer on a hostile sea. He is not merely interested, but is dedicated.

Peter Kor.

Den sanne sökaren är en sjöfarare på ett fientligt hav. Han är inte intresserad blott utan hängiven.

GERARD CROISET

"mirakelmannen från Utrecht"

Gerard Croiset är en 56-årig holländare, berömd för sina utomordentliga psykiska krafter, vilka under en följd av år undersökts av vetenskapsmän och även upprepade gånger och med gott resultat utnyttjats av europeisk och amerikansk polis för att spåra upp försvunna personer.

Croiset som har en djupt religiös övertygelse, tar inte emot ekonomisk ersättning för sina tjänster. Till sin levnadstecknare, Jack Harrison Pollack, säger han: "Jag har en gåva från Gud som jag inte förstår. Jag kan inte använda den för vinnings skull. Mitt arbete måste vara till hjälp för samhället."

Vid sex års ålder blev Croiset, ett hittebarn som flyttades mellan olika hem, först medveten om sina psykiska krafter; men man förlöjlade honom när han berättade om sina "osynliga" vänner.

I yngre år beskrevs Croiset som en hållningslös individ och fick sparken från en rad arbeten. Sedan hans svärföräldrar inköpt en specerihandel åt honom, misslyckades han med den också, eftersom han skänkte bort en hel del av sina varor till sina fattigaste kunder.

En vändpunkt i hans liv kom när han sammanträffade med den framstående psykiske forskaren professor Willem Tenhaeff, chef för institutet för parapsykologi vid universitetet i Utrecht. Samarbetet med Tenhaeff varade i 20 år.

Utrechtprofessorn hittade på ett unikt "stoltest"-experiment som demonstrerade Croisets psykiska förmåga att "hoppa över tid och rum". Detta experiment har sedermera upprepats hundratals gånger under ledning

av vetenskapsmän i Holland, Tyskland, Schweiz, Österrike och Italien. Det har mystifierat folk och neddämpat många forskares skepsis till ESP, eftersom experimenten utförts under sträng, vetenskaplig kontroll. Stoltest-experimenten med Croiset utgör ett av de absolut värdefullaste bidragen till den moderna parapsykologiska forskningen.

Ett experiment tillgår så att experimentledaren eller någon helt utomstående — eller Croiset själv — i förväg väljer ut en stol i en samlingssal, där ett möte skall hållas, t.ex. den tredje stolen från vänster i femte raden framifrån. Platserna är aldrig reserverade; dessutom äger mötena ofta rum i en annan stad — ibland även veckor efter förutsägelsen. Croiset ombeds att beskriva den person som kommer att sitta på den angivna stolen. — Och han utför "konststycket"! Hans förhandsbeskrivningar är aldrig vaga och obestämda utan exakta och detaljerade i fråga om sådant som kroppsbyggnad, ansikte, hår, händer, klädedräkt och levnadsomständigheter.

Exempel: Två dagar före en sammankomst i Utrecht, utvalde en journalist från Amsterdam den tredje stolen från höger i sjunde raden. Croiset förutsade: "På den stolen kommer det att sitta en dam med grått hår och slank figur. Hon tycker om att hjälpa människor men kallar allting hon gör kristet socialt arbete."

Den kväll då sammankomsten ägde rum, satte sig på den angivna stolen en äldre protestantisk barmhärtighets-syster vilken passade till Croisets beskrivning.

Före ett möte i Verona, Italien, tillfrågades Croiset vem som skulle sitta

SÖKAREN

Nr 4 — 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80:—,
kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) 14:—
Halvår 7:20

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

För dem som tidigare prenumererat t.o.m. nr 4 (vilket är detsamma som nr 2, 1965) blir priset för resten av året (6 nr) 10:50.

I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENS adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfach 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandeln, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, postgiro 7 1377 (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

på den fjärde stolen från höger i tredje raden. Han beskrev i detalj en brunnett som bodde nära en damfrisörsalong på en gata som ledde fram till ett litet torg. Hon älskade djur och ägde en bild av en ekorre; och hon brukade bära otympliga svarta läderskor.

Det visade sig att Croiset hade rätt i varje detalj utom en. Hon bodde på tredje, inte fjärde våningen — klärvoajanten hade räknat fel. Först förnekade flickan att hon hade skor som svarade mot beskrivningen. Senare talade hon om för Croiset att han hade rätt. — ”Jag var alldeles för generad för att medge att jag hade såna gamla skor på mig på mötet.”

Professor Tenhaeffs förtroende för Croisets förmåga skakades endast en gång. Professorn inbjöd 30 personer att delta i ett testmöte i Rotterdam. När han frågade Croiset vem som skulle sitta på stol nummer 18, svarade klärvoajanten: ”Ingen.”

Den kväll mötet ägde rum, snöade det kraftigt. En gäst anlände aldrig. Stol nummer 18 blev tom.

Om flera personer sitter på en stol under ett möte, är Croisets förhandsförmimmelser otydliga eller ”blandade”. Vid ett tillfälle hade en chaufför varit inne i samlingssalen innan mötet började och vidrört den stol som var utvald för experimentet. Det visade sig sedan att tio av Croisets tolv uppgifter om den person som skulle komma att sitta på stolen, gällde chauffören!

Croiset har ofta utnyttjats för att spåra upp saknade personer. En gång ringde en lärarinna till honom, förtvivlad över att en elev var försvunnen. Croiset talade om för henne att barnets kropp skulle återfinnas i en kanal nära en skjutbana vid militära baracker. ”Kroppen kommer att påträffas av en man i en liten båt. Denna man bär ett band i färg runt mössan.” Några dagar senare fick Croiset rätt i varje detalj.

”Mirakelmannen från Utrecht” ser inte bara in i framtiden utan kan också ge detaljerade beskrivningar av en individs förflutna, i synnerhet om han själv haft liknande upplevelser.

Dr. Berthold Eric Schwartz, en psykiater från Montclair, vilken iakttog Croiset på Parapsykologiska Institutet 1959, säger: ”De märkliga stoltestexperimenten smular sönder rumtidbarriären och ger svåra frågor att besvara åt alla vetenskapsmän som är intresserade av att undersöka faktiska fenomen utan att a priori utdöma dem som oäkta.”

”Som klärvoajant, som exempel på utomsinnligt förnimmande, har Croi-

set få likar”, säger hans biograf Jack Harrison Pollack, vilkens bok ”Croiset the Clairvoyant” utges av Doubleday & Company, USA.

Kommentar: Är framtiden redan bestämd? Är vi människor bara marionetter i ett spel som regiseras av någon annan? Är det bara en illusion när vi upplever oss som fria, levande individer? Är vi kanske endast passiva mottagare av förutbestämda förmimmelser som dyker upp i vårt medvetande? Kan- ske till och med våra innersta tankar kommer utifrån så att både inre och yttre upplevelser är bara intryck på en oändlig ”filmremsa” som vi passivt beskådar? — — — En iakttagelse som man kan göra — men som inte framgår av ovanstående artikel — är att det ofta finns små misstämmer mellan förutsägelsen och den senare inträffande händelsen. Det kan vara någon liten detalj men kan ibland gälla liv och död: någon förutser ett olycksfall och ”ser” för sin inre syn offrets död — men i verkligheten undkommer den utsatte med en skada eller med ”blotta förskräckelsen”. Detta kan tyda på att framtiden inte är bestämd men att det som klärvoajanten förnimmar, är den sannolika utvecklingen. — — — Vi får tänka på att

något absolut tidsflöde inte existerar (övertygande bevisat av Einstein). ”Tiden” uttrycker endast händelsemängden mellan vissa bestämda händelser i det händelseförlopp som sker i förändringens dimension, tidsdimensionen, vilken, som Einstein påvisat, är en fjärde och nödvändig dimension i vår existens. När ett medvetande kan ta sig utanför sinnena, synes framtida händelser ligga i omedelbar närhet, och när de förnimmes av en klärvoajant, är det i nästan samma ”ögonblick” som de sker — trots att det i vår sinnevärld återstår en hel del att uppleva innan de äger rum — därför att mängden händelser mellan en punkt a och en punkt b i universums händelsekedja kan vara så mycket större i vår sinnevärld än i den närliggande ”andevärlden”. Någon framtidsförutsägelse i egentlig mening förekommer nog ej — det vore en orimlighet också i en fri värld, där händelseförloppet utvecklas spontant, ty där kan verkan inte föregå orsaken — men en del människor kan ”gå utanför sinnena” och ”se” framtida händelser ungefär som vi kan förutse att t.ex. ljuset i ett rum kommer att slockna, när vi ser någon gå tvärs över rummet för att släcka det. Men denna person *kan ändra sig* — fastän det är osannolikt att han gör det, om han bestämt sig för att släcka ljuset.

Det har hänt...

Det japanska helgonet — och filantropen och pacifisten — Toyohiko Kagawa berättar i en bok att när han för sin kristna kärleksverksamhet varit i behov av penningmedel och bett till Gud därom, har han fått vad han önskat, fastän det många gånger sett kritiskt ut. Kagawa skriver att han tror att den som för goda gärningars skull behöver medel och själv står mitt uppe i det svåra arbetet, han får det han behöver — sådan var hans erfarenhet.

Under förekommer som bekant in-

te — lika litet som ”spöken” och ”flygande tefat”. Men läs i alla fall om det som inte finns, och du skall bli överraskad av hur övertygande uppgifterna kan vara om vad som tolkas som Guds verk! Läs t.ex. fil. dr. Karl Linges bok ”F. A. Boltzius” (Lindblads förlag)! Att den excentriske värmlänningen verkligen utförde underverk i Jesu efterföljd är väl betygat i en samling av omkring 30 000 brev som finns bevarade i Värmlands museum. Linge har också skaffat muntliga bekräftelser från sådana som (Forts. på sid. 9)

SÖKAREN

SÖKARENS ”LINJE”

En del vänner som läst SÖKAREN, har inte de bästa begrepp om vad tidskriften syftar till. Några har protesterat mot att kritik förekommer här och menat att ”negativa artiklar” inte skulle införas. Men nu är det så att, som namnet SÖKAREN anger, tidskriften inte företräder någon speciell åskådning eller ”ism”. Däremot vill den bidra till **undersökning** av olika idéer. SÖKAREN bedriver ingen ”missions-” eller ”upplysningsverksamhet”, den försöker inte övertyga. SÖKAREN står på fullständigt fri grund, arbetar förutsättningslöst. Efter livsgåtorna sättes här ”?” — inte ”!”.

Tidningens ledstjärna är tesen **kunskap vinnes genom undersökning**. Hur skulle nu en undersökning kunna göras, om endast synpunkter för en idé skulle beredas plats men inga **mot**? Det vore en parodi på undersökning, eller också vore det predikan eller självbedrägeri.

Denna tidskriftens linje innebär inte att dess utgivare underkänner skälen hos dem som fått en tro och arbetar

med denna som utgångspunkt. Envar som finner en god tro, är att lyckönska därtill. Men SÖKAREN representerar ett tidigare stadium än tron, nämligen just **sökandet** efter en tro.

Några som läst denna tidskrift och vänt sig mot en del av dess innehåll — t.ex. recensionen av Friedrich Jürgensons bok — visar en benägenhet att underkänna hela tidskriften. Men: även om min bedömning av FJ skulle vara oriktig — vilket är möjligt — påverkar väl inte detta värdet av andra artiklar, t.ex. ”Eleuterio Terte” och ”Vis Vitae”? Dessutom kan envar som vill medverka vid en undersökning som syftar till kunskap, ge bidrag till denna genom att komma med synpunkter och uppslag. Var och en har också rätt att ”försvara sig” i tidskriftens spalter. FJ som erbjudits detta, har avstått från det.

SÖKAREN är således en tidskrift för bl.a. **undersökning** av väsentliga ting.

Sven Magnusson

ALLT ÄR GUD

Av Siva

Allting i världen är Gud förkroppsligad. Han bor inte endast i mänskliga varelser utan även i djur, fåglar, ormar, mal, ja t.o.m. i livlösa föremål. Den store yogin, Kavi, säger i *Bhagavata* att etern, luften, elden, vattnet och jorden; stjärnor och planeter; levande varelser; de fyra väderstrecken; träd, örter; floder och oceaner utgör Guds kropp. Då man vet detta, borde man hängivet böja sitt huvud för dem. Eftersom Herren är närvarande i alla varelser, bör man tjäna dem så som man skulle tjäna Honom; och genom sina handlingar, så långt som möjligt, göra dem lyckliga och befordra deras välgång.

Den som skadar en annan, skadar Gud själv. Gör därför aldrig någon annan illa eller önska ont över någon. Förstå att allt vad du äger, är menat att användas för att tjäna Gud i form av mänskliga varelser. Se på dig själv som en hängiven tjänare.

Det finns sju klasser av människor. De bästa är de som offrar sina personliga intressen för andras väl. De näst

bästa är de som hjälper andra om de inte förlorar något på det själva. Till den tredje kategorin räknas de som, utan tanke på andra, arbetar för sitt eget väl. Till kategori fyra hänföres de som inte bryr sig om ifall de vållar andra skada, medan de arbetar för sina egna själviska syften. I den femte gruppen finner vi dem som medvetet vållar andra skada, ifall de därigenom kan vinna något för egen del. Därefter kommer de som ständigt gör andra illa i det de tror att de endast på det sättet kan vinna egna fördelar. Inom den sjunde och lägsta kategorin finns de människor som offrar sina egna intressen för att kunna skada andra. De lider för att kunna vålla andra lidande.

De som tror att de vinner något genom att göra andra illa, och de som tror att de själva lider någon förlust genom andras vinster, misstar sig båda. Vad som är till andras bästa, kan aldrig skada någon. Och vad som är till andras nackdel, kan aldrig vara gott för någon.

Den som tror att hans välgång ligger i att vålla andra skada, är en olycklig människa, eftersom hans liv är ont och syndigt. Men den som tänker att andras väl är hans egen angelägenhet, och som alltid strävar efter att tillfredsställa andras önskningar, är mycket lycklig. En sådan person äger Guds synnerliga välvilja. Den som ser Herren i alla varelser, kan aldrig tillåta sig att skada någon; inte heller kan någonting han företar sig, vara till skada för honom själv. I det han ser Gud i allt, är allt hans görande ett uttryck för gudstjänst.

En vision av Gudomligheten har alltid den som inser Guds närvaro i alla varelser. Inget levande förefaller främmande för den som har insett Guds eviga allestädesnärvaro. Hos en sådan människa skall fiendskap och split, åtrå och begär, sympatier och antipatier och andra onda ting som kommer av lumpen själviskhet, helt och hållet försvinna. När jaget förnekas, blir livet fullt, och hjärtat överflödar av kärlek, välsignelse och frid.

ASTROLOGI

Moderna rön stöder uråldrig vetenskap

Av Paul Foght

En psykolog i Chicagotrakten, som är kliniskt verksam, har haft tydlig framgång med sina vetenskapliga experiment för att utröna om det finns någon verklighet i astrologin, denna "fossila" vetenskap som inte vill förbli död och begravd.

Den man som gjort undersökningarna, är *Vernon Clark*, en psykologkonsult med en *Master of Arts*-grad från Columbiauniversitetet. Han har varit kliniskt verksam psykolog vid armén och senare vid *Veterans' Administration*. Sedan 1952 har han haft privat praktik.

Experiment som Clark utfört, har visat att en del astrologer under vetenskapligt kontrollerade försök faktiskt kan göra bestämda framtidsprognoser som är så riktiga att det synes osannolikt att de är att tillskriva slumpen. En statistisk analys visade att det var en *procents* sannolikhet för att resultaten uppkommit av en slump, vilket innebär att det är mindre än en möjlighet av hundra att man av en tillfällighet skulle få ett sådant resultat.

Dessa experiment utfördes med femtio astrologer, alla medlemmar i en sammanslutning bestående av professionella astrologer, och de ställde sig frivilligt till förfogande för att hjälpa vetenskapen i dess bemödande att få deras förmåga antingen avslöjad eller verifierad.

Under sitt första experiment underställde Clark astrologerna tio levande personers horoskop. Sedan bad han dem att passa ihop horoskopen med en förteckning över yrken som dessa personer valt.

Det var sådana yrken som musiker, bokföreläsare, veterinär, konstkritiker, bibliotekarie och prostituerad.

Astrologerna lyckades på ett imponerande sätt med sin metod att från horoskopen bestämma planetariska inflytanden som ledde till valet av dessa yrken. Samtidigt hade Clark en kontrollgrupp, bestående av personer med god skolunderbyggnad men utan astrologiska insikter. Denna grupp lyckades sammanställa horoskop och yrken endast i den utsträckning som slumpen förutsade.

I ett följande experiment gavs astrologerna tio par horoskop. Ett av horoskopen i varje par tillhörde en person som fått en svår hjärnskada vid födseln och som aldrig hade kunnat

gå, tala eller ta vara på sig själv. Det andra tillhörde en högintelligent person som aldrig lidit av någon allvarlig sjukdom.

Astrologerna ombads att ange vilka horoskop som tillhörde de personer som lidit hjärnskada, och de gjorde detta med sådan framgång att det är mindre än en chans på hundra att resultatet kunde ha berott på en tillfällighet.

Sedan denna del av undersökningarna slutförts, var Clark tillfredsställd med att en del astrologer kan en del av det som de gör anspråk på att kunna, men han hade ingen nyckel till hur de uppnådde sina förbluffande resultat.

Astrologer har ju under mer än fyrtio århundraden hävdade att de kan bestämma det inflytande på människan som solen, månen och planeterna utövar, när dessa rör sig i en tänkt cirkel som kallas Zodiaken. Cirkeln är "tänkt", eftersom Zodiaken är beräknad från en punkt med jorden som centrum enligt ptolemaisk astronomi i stället för enligt Kopernikus' system med solen som centrum.

Som vetenskapsman kunde Clark inte förutsätta att det nämnda sättet verkligen var det på vilket astrologerna uppnådde sina resultat, eftersom ingen erkänd vetenskapsman någonsin hade försökt komma underfund med denna tekniks verkningar. Och för vetenskapsmannen är det en sak att fastställa att vissa fenomen förekommer och en helt annan att bestämma hur fenomenen uppkommer. I detta fall skulle till exempel prekognition (förutvetande om framtiden) kunna förklara astrologernas resultat lika väl som horoskopanalysen — i saknad av bevis på den astrologiska teknikens effektivitet.

Clark har emellertid försökt bota bristen i vetande och komma till klarhet om hur resultaten uppnås, och en ny sida i historien om den vetenskapliga forskningen rörande astrologin är nu färdig att vändas upp.

Under sitt första experiment för att testa den astrologiska metoden, upprepade Clark ett experiment som först utförts av den vetenskaplige astrologen *Carl Payne Tobey*. Detta experiment utgör en test av astrologernas påståenden rörande inflytandet från planeten Mars.

Enligt astrologisk tradition äger

Mars förbindelse med både kirurgi och kön, och därför började Clark sitt experiment med att samla födelsedatum för 200 kvinnor som undergått operation med borttagande av livmodern.

Sedan tog man reda på planeten Mars' ställning i dessa kvinnors horoskop. Härvid erfordrades undersökning av Mars' "aspekter" i varje persons horoskop. I astrologernas ordbok är "aspekten" den distans som skiljer planeter åt på himlen vid tid och ort för en persons födelse. Astrologerna anser att strålningen från två eller flera planeter förenar sina effekter på vissa avstånd eller aspekter, såsom 30 grader, 45 grader och 90 grader. Vid vissa aspekter är föreningen fördelaktig, vid andra har den en negativ verkan.

Clark beräknade det antal gånger som Mars i dessa horoskop i förening med andra planeter gav upphov till ofördelaktiga aspekter. När aspekterna är ofördelaktiga, anser astrologerna att svårigheter är att vänta, och de anser vidare att dessa blir karakteristiska för den planet som är inblandad.

Om det finns någon sanning i det påstådda sambandet mellan Mars och kön och kirurgi, resonerade Clark, så skulle de 200 livmoderopererade patienterna på ett slående sätt ha Mars i mer ofördelaktiga aspekter i sina horoskop än vad som är fallet i horoskop som utvalts av slumpen.

Det gjordes en statistisk analys på denna grund, och man fann att Mars hade vida fler ofördelaktiga aspekter i livmoderpatienternas än i kontrollgruppens horoskop. Än en gång var skillnaden vid jämförelse med slumpens resultat stor nog att ange sannolikheten för att slumpen skulle åstadkomma samma sak till en *procent*.

Samma statistiska resultat uppnåddes därefter vid ett liknande experiment då man använde 200 psykopatologers horoskop. I detta fall uppmärksammades ofördelaktiga aspekter mellan Saturnus och alla andra planeter.

Ovanstående utgör den väsentligaste delen av en artikel i *FATE Magazine*, Evanston, Illinois, som här återges med särskilt tillstånd av *FATEs* utgivare.

I Sverige finns en del astrologer verksam, t.ex. Gudmund Åkerlind, Box 374, Stockholm 1.

Inkvisitionen - djävulens triumf

Av Anna-Lisa Helle

(Forts. fr. nr 1, 1965)

De protestantiska teologerna brände människor i kapp med de katolska. Luther och de första reformatorerna stävjade icke utan befrämjade och förökade djävulstron. Hur långt "ifrån Kristus" även Luther var, kan man få en föreställning om, när man erfar hans reaktion vid böndernas uppror i Tyskland, som kyrkoherde A. Englesson ger följande skildring av i sin fina och ärliga bok "Stormvarning på stället". "När de på grund av sina outhärdliga levnadsvillkor till slut i desperation vände sig mot överheten, hudflängde man dem och ryckte ut deras tungor med glödande tänger. Om två av dem, vilka blev brända, berättar krönikorna: 'De levde länge och anropade Gud med hela sitt hjärta, det var jämmerligt att höra dem.' Men från Luther kom icke ett ord av medlidande och tröst. De voro utanför märkena. De hade vågat göra ett försök att skaffa sig en annan ställning i samhället, ett brott som kom närmast efter det största brottet av alla — att hysa en avvikande mening om Gud."

"I Haag finns ett museum fullt med tortyrredskap, som frysa blodet till is. Om hela helvetet beredde sig att under en natt tänka medel, vilka skulle martera människokroppen till det yttersta, är det svårt att tänka sig att något skulle kunna bli tillagt. Alla organ i kroppen och båda könsens kroppar ha blivit tillbörligt uppmärksammade. Grymheten har intet mer att lära. Man vänder i fasa bort sina ögon, och så korsar den tanken ens hjärna: Detta är trons frukter. Alla dessa djävulens leksaker uppfunnos under bön och fasta. De uppfunnos på det att de kristna måtte rätta varandra rörande lärosatser, om vilka Jesus av Nasaret aldrig hört talas." — Bruce Barton.

I Luthers "Bordssamtal" kan man se hur båda de religiösa lägren ömsevis beskyllde varandra för djävleri. Förskräckta t.ex. av en dröm eller ett besynnerligt buller nattetid — man levde under sådan ångest att det inte behövdes mer för att åstadkomma en sådan verkan — rusade människor till prästen för att hos honom avbörd sin fruktan. De fick där veta att drömmen eller bullret var förorsakat av djävulen, åt vilken de hemfallit, emedan de övergått till den nya läran — så hette det å ena sidan — eller som

sökte skrämja dem, emedan de ej övergivit papismens villfarelser — så hette det å andra. Men å ömse sidor var djävulen med i spelet.

"Han var i riddarnes borgar, i de stores palatser, de lärdes biblioteker, på varje blad i bibeln, i kyrkorna, på rådhuset, i de rättslärdes gemak, i läkarnes och naturläkarnes laboratorier, i kojor, stallar och ladugårdar, överallt." Horst: Demonomagie.

Han var överallt, och kristenheten hade fördenskull blivit ett helvete. "Tron på djävulen", säger en brittisk författare, Colquhoun, "hade haft den verkan att allt rationellt vetande var försvunnet, att all sund filosofi var bannlyst, att folkets moral var förgiftad och mänskligheten nedtryckt i en virvel av dårskap, gudlöshet och djuriskhet. Alla samhällsklasser bortfördes av denna virvel. Naturens och Uppenbarelse Gud hade icke mer världens tyglar i sin hand. Helvetets och mörkrets makter, framförda av en sjuk inbillningskraft, regerade på jorden."

Även här i Skandinavien begicks fruktansvärda illdåd av prästerna. Vår store naturforskare Carl von Linnés mormors far, kyrkoherden i Vissefjärden och Verum i Skåne, Jörgen Simonsen Schée, var född i Stavanger år 1612 och fick som tioåring uppleva att modern Johanne Pedersdotter, hustru till kapitefogden vid Stavangers domkyrka, Simon Jacobsen Schée, som föregiven häxa blev levande bränd, sedan hon av en prästfru i staden blivit anklagad för häxeri.

Här är inte platsen att närmare gå in på alla detaljer rörande denna avrättning, som Linné troligen kände till, men som han inte omnämner i sina släktanteckningar. Vare det nog sagt att Johanne inte dömdes till bålet som s.k. klok och läkekunnig "trollkvinna", vilket ju skulle varit "stilenligt", som en Linnéforskare uttryckte det vid något tillfälle. Allt tyder på att det gräsliga bålet med dess kväljande rök restes av människors illvilja och ondska utan att anklagelsen som häxa hade något som helst faktisk grund.

Den unga modern nekade till de fruktansvärda beskyllningarna och erbjöd sig att med sina barn lämna landet om hon blev frikänd, men hennes begäran avlogs. Och en sen septemberdag år 1622 blev hon efter den grymmaste tortyr avrättad, efterlämnande make och fyra minderåriga

barn, av vilka den äldste, som sagt, i sinom tid blev präst i Skåne och mormors far till Linné.

Hur många som blev utsatta för teologernas sadism är svårt att avgöra, men enligt undersökningar i olika arkiv har offren uppgått till miljoner och åter miljoner. Sannolikt var det omkring 1 på 10 dömda, som brändes. Mera vanligt var livstidsfängelse, som med den tidens fängelsehålor knappast var mindre barbariskt. Dessa fängelser var sannskyldiga gravar för levande människor. Hårtill kom det kanske vanligaste straffet, egendomskonfiskation, vilket träffade alla kättare, inte bara levande utan också längesedan döda, för att kyrkan på så sätt skulle kunna öka inte bara sin egen utan även statens rikedomar. Detta är förklaringen till de många inkvisitionsprocesserna mot de avlidna.

Det man kanske har svårast att glömma och förlåta är att ingen ålder skonades. Barn fördes med sina mödrar till bålet. Och hur de anhöriga skulle känna sig sedan deras kära avlidit på detta ohyggliga sätt, kan man knappast göra sig en föreställning om...

Stum, fasansfull förbuden grep varje menighet, när kungörelsen på kyrkodörren tillkännagav att inkvisitorn anlant. Allt arbete avstannade och alla onda lidelser vaknade. Den som hade en fiende eller avundsman, ansåg sig på förhand förlorad. Man fann det bättre att förekomma än förekommas i fråga om angivelser, och domstolarna hade nätt och jämt öppnat sin verksamhet förrän de var överhoppade med sådana. "Sedan man på en ort väl börjat bränna häxor", skriver en sextonhundratalsförfattare, "upptod allt fler, ju fler man brände."

Mycket vanligt var att man angav sin nästa av girighet. Som ett exempel ur de skotska häxeriprocesserna kan nämnas att en man vid namn Hopkins tillstod att han angivit 200 kvinnor och belönats för detta av domaren med 20 shillings för varje! Detta erkände han dock först sedan han blivit överbevisad om mord och förd till galgen.

En enda domare, Balthasar Voss i Fuld i Tyskland, lät inom ett tjugotal år bränna 700 häxor och trollkarlar, och en annan domare, Remigius, lät på slutet av 1500-talet under ungefär samma tidrymd bränna 900 häxor, vilka han dock till sist själv, anklagad för häxeri, måste följa på bålet. Men

(Fort. på sid. 9)

FALLET JÜRGENSON

NÅGRA MENINGAR

En hel del spiritualister knyter stora förhoppningar vid Friedrich Jürgensons metod. Fru Astrid Gilmark, Uppsala, har den uppfattningen att felaktigheter kan insmyga sig i ett mediums budskap hur ärligt mediet än är, och därför hälsar hon FJ:s upptäckt med den största glädje. Denna upptäckt och knappast något annat kan bli det som förändrar hela situationen, anser Fru Gilmark. Kan vibrationer från andevärlden ledas genom en apparat så är det 100 procent säkrare än när mänskliga medier utgör förbindelselänken mellan andevärlden och vår värld, och då kan allt tal om undermedvetandet och själsplitter borträknas. Fru Gilmark uppger också att det finns ett tiotal personer utanför spiritualisternas krets som erhåller liknande röster som FJ. Även om FJ själv inte anslutit sig till någon organisation — han är mycket försiktig så att ingen sektbildning uppstår kring honom — tycker fru Gilmark det är naturligt att hon som spiritualist förstår och sluter upp kring hans upptäckt, men det finns ju, säger hon, spiritualister som inte är positiva till honom.

Redaktör Olof Thorborg, Stockholm, har besökt Jürgenson och blivit övertygad om att det är ett äkta fenomen, dvs att det verkligen kommer in främmande röster på inspelningsband. Dessa intelligenser gör små inpass, berättar han, några längre utläggningar förekommer sällan. Framlidne dr. Felix Kerstens hustru har varit hos FJ och hon kände igen sin makes röst som uppenbarade sig på ett band. FJ har besökt Max Planck-institutet i Tyskland i fem dagar, och där har vetenskapliga undersökningar gjorts. Det har där också bildats en fond för vidare forskning rörande dessa fenomen. Docent Baehrendtz, Kjell Stensson och Arne Weise från Sveriges Radio har varit i Mölnbo, och det kommer något program därifrån i TV i år.

Det är klart, säger Olof Thorborg, att det inte är några stora saker som sker med denna metod — ännu. Innehållet är inte märkligt. Saken befinner sig bara i sin början. Tolkningen? Ja, man kan inte tro annat än att rösterna kommer från en annan värld. Det är väl den slutsatsen som ligger närmast till hands. Vad skulle det kunna vara annat än anderöster?

Illusionisten Lindell, Stockholm, har också varit i Mölnbo. Han säger att hans intresse för fallet Jürgenson först gick ut på att ta kontakt med mannen för att se hur mycket han skulle kunna avslöja. Men han har konstaterat att det förekommer röster av okänt ursprung på banden. Både docent Baehrendtz och professor Laurent har fått personliga meddelanden av rösterna vid besök hos FJ, säger Lindell, som vidare uppger att forskare i Tyskland har särskilda metoder med vilka de kan bestämma om en röst är en imitation eller ej. På så sätt har de kommit fram till att en röst som uppges vara Hitlers, verkligen är den tyske diktatorns röst!

Det är Lindells mening att fenomenet är av sådan art att det bör undersökas av både fysiker och parapsykologer. Han tycker att teorin om själsfragment verkar långsökt och tror för sin del på teorin om parallellvärldar: det finns en annan värld som vi inte normalt förnimmer men som är lika verklig som vår och dit vi kommer efter döden. Rösterna tillhör de döda precis som de själva säger. De döda har också farkoster i vilka de färdas i rummet i vår sinnevärld.

Redaktör Stig Söderlind, Eskilstuna-Kuriren, som i ett par artiklar skildrat röstfenomenet, har besökt Jürgenson och lyssnat till banden. Dessutom har han hört liknande röster på sin egen bandspelare. Tisdagen den 16 februari i år satt tre män — och ingen mer — i ett rum och samtalade. Under tiden sattes en bandspelare på, varvid ett helt nytt band användes. Under samtalet framkastade Söderlind den tanken att rösterna kan komma på vilket språk som helst, t.o.m. arameiska, drog han till med — ”jag vet inte”, säger han, ”om några röster talat på detta språk; jag sa det bara försöksvis”. — När sedan bandet spelades upp, fanns det en mycket klar och tydlig kvinnoröst på det. Den bröt in i samtalet just efter hans ord om arameiskan och innan nästa röst från samtalet kom fram. Det var ett mycket kort uppehåll där, men rösten hann säga med något bruten accent: ”Ja, det kan vara vilket ord som helst.”

Redaktör Söderlind nämner också att en tullman i Eskilstuna, Claude Thorlin, mottagit röster på sin bandspelare.

Beträffande rösternas ursprung säger Söderlind att han inte har någon förklaring att ge men att de ”tycks komma från det tomma intet”.

Ordföranden i Parapsykologiska Sällskapet, skolöverläkaren Gösta Rodhe, Stockholm, anser att fallet Jürgenson ännu verkar att vara helt oklart och inte moget för ett ställningstagande. Han vill avvakta resultaten av de vetenskapliga undersökningar som pågår.

Dr. Gerard Odencrants, Stockholm, välkänd medlem av Parapsykologiska Sällskapet, säger att han tycker att Jürgenson verkar pålitlig och rejäl. Någon mening om rösternas ursprung har han emellertid inte utan vill avvakta forskningsresultaten. Sedan vi fått en vetenskaplig bekräftelse på rösternas äkthet, får vi fråga oss hur de skall förklaras, säger han.

Teol. dr. Arne-Jacob Kristoffersen, Eskilstuna, har haft en artikel i Eskilstuna-Kuriren med rubriken *Från dimension till dimension* (5.3.65) där han lägger fram en del metafysiska spekulationer med anledning av röstfenomenet. Inledningsvis skriver han: ”Det fordras här öppenhet och forskning för att klargöra fenomenen. Det skall bli intressant att se vilka resultat forskarna från Max Planckinstitutet i Tyskland, de inhemska psykologerna, som har studerat fenomenet liksom engelska forskare, kommer fram till. Man kan endast konstatera att i vår materiella kultur har vi försummat studiet av det som går ut över det materiella. Men där är händelser som tyder på att när tiden mätts materiellt, så får man mer tid och intresse för det extrasensoriska.” Dr. Kristoffersen menar att endast den tankeriktning som upphöjer materien till ande eller mental aktivitet och ger utrymme åt en dynamisk tolkning av verkligheten kan förklara ett fenomen som det ifrågavarande. Han tänker sig att det finns olika dimensioner av liv, olika verklighetsplan, och att kommunikation mellan dessa är möjlig.

Tidskriften Spiritualistens redaktör, Rolf Carleson, Stockholm, tycker för sin del att Jürgensons bok blev en besvikelse. Den motsvarade inte alls förväntningarna som man kunde ställa, när den utgavs av ett stort och ansett förlag. Fenomenet påminner om direktörstfenomenet, som Carleson själv varit med om, och det är i sig självt inte orimligt, men FJ:s eventuella mediumska har kommit fram i rampljuset alldeles för tidigt

(Forts. på sid. 13)

ESP under hypnotisk trans

Av Stanley V. Mitchell

I en artikel i FATE, *Kan hypnos bryta genom språkbarriären?* — febr. 63 — diskuterade jag en märklig händelse som inträffade när jag besökte en klinik i Ryssland. Jag hypnotiserade där en sköterska som ställdes till mitt förfogande för en demonstration, och fann att hon gjorde precis som hon blev tillsagd under hypnosen — för att sedan upptäcka att hon inte förstod engelska!

Under samma resa besökte jag Polen och behandlade där en ung man, en amerikan som talade polska flytande. En äldre dam som var släkt med den unge mannen, iakttog vad som skedde, där hon satt någon meter bakom honom.

Det var förbluffande att lägga märke till att när han blundade, blundade hon också. Allting som jag gav honom suggestioner om, försökte även hon att utföra.

Jag blev nyfiken på detta och ställde en del frågor till henne. Hon förstod mycket litet engelska och vi kunde samtala endast med svårighet. På sin brutna engelska sa hon: ”Mr Mitchell, när ni hypnotiserar, förstår jag vad ni säger, men när ni inte hypnotiserar, är allt vad ni säger ’bla-bla-bla’.”

Jag behandlade denna dam för sömnlöshet. Senare besökte hon För-enta staterna och uppsökte mig för ytterligare behandling. Eftersom språkbarriären fortfarande fanns där och hon talade tyska flytande, överlämnade jag henne till en läkare på min mottagning, vilken talar utmärkt tyska, i det jag trodde att han lättare skulle kunna behandla henne.

Han försatte henne i hypnotiskt tillstånd och gav henne utförliga terapeutiska suggestioner. Sedan hon väckts och tillfrågats hur hon kände sig och hade reagerat på behandlingen, blev vi båda förvånade över att höra henne säga att hon reagerat mer positivt när jag behandlade henne.

Det förefaller mig ytterst sannolikt att det var telepati som verkade i detta fall precis som när jag hypnotiserade sköterskan på den ryska kliniken.

En av mina elever var en fysiker som önskade lära sig den hypnotiska tekniken. När tiden var inne för hans första demonstration, sa jag till honom att inte oroa sig, ty även om han inte gjorde allting på alldeles rätt sätt, skulle försökspersonen ändå falla i

hypnotisk sömn på grund av sin lätt-
het att göra det. Jag uppmanade honom emellertid allvarligt att i förväg planera vad han skulle säga, sedan han hypnotiserat henne.

Han började utföra suggestionerna, och innan han hunnit med hälften av dem, hade kvinnan gått i trans, och trots mina instruktioner började han tveka och stakande gå omkring henne i det han sökte efter suggestioner att ge. Hon satt fullständigt avslappad i en stol och medan han försökte komma på någon suggestion, stod han bakom henne. Han gjorde tecken till mig med handen och jag tecknade ”ja” tillbaka. Så gav han henne flera suggestioner och tog henne därefter ur hypnosen.

När vi sedan diskuterade hans teknik och tillvägagångssätt, gjorde försökspersonen en del egna anmärkningar. Hon sa: ”Vid detta tillfälle var ni litet bekymrad, och jag hade en känsla av att ni stod bakom stolen och tecknade på det här sättet . . .” Hon gjorde samma tecken med handen som han hade gjort åt mig, ett tecken som hon omöjligen kunde ha sett.

Var nu detta ESP?

En tid gjorde vi försök med en ung dam, medicintekniker, vilken jämt försökte förklara bort allting som hon gjorde under hypnosen. Hon angav skäl till varför hon gjort så och så under hypnos eller under posthypnotisk suggestion — och inga av hennes skäl hade något att göra med hypnos.

Så en dag hade den medicinare som jag samarbetade med, försatt henne i hypnotisk trans under en demonstration i klassrummet. Jag tog en papperslapp och skrev på den ett meddelande där jag bad honom säga till henne att hon skulle komma i ett djupare hypnotiskt tillstånd och att några personer skulle röra vid hennes skuldror samt att hon då skulle kunna identifiera dem.

Doktorn började utföra dessa instruktioner. Under tiden gjorde jag tecken åt flera närvarande att komma fram och ställa sig bakom försökspersonen. Inte vid något tillfälle kunde hon se vilka de var, och ändå identifierade hon dem, den ena efter den andra, när de rörde vid hennes skuldror.

Sedan hon tagits ut ur hypnosen, ville hon som vanligt förklara bort alltsammans. ”Nej då, det var inte alls på det sättet, mr. Mitchell. När

jag gavs den där suggestionen, kunde jag höra folk stiga upp från stolarna. Jag visste precis var de satt, och därför hade jag ingen svårighet att säga vem det var som rörde vid mig.” Jag replikerade: ”Fint! Vänd ryggen åt publiken, sätt er ned och slut ögonen!” Sedan hon gjort detta, sa jag: ”Okay, tala nu om var alla sitter!”

Det var 22 personer i klassrummet, och hon kunde ange endast var fem av dem satt.

Inte desto mindre kan hon ha haft rätt. I det hypnotiska tillståndet går en person efter undermedvetna intryck. Det är möjligt att intryck som passerar medvetandet utan att sätta några spår där, kan tas fram under hypnosen. Det är därför tänkbart att det i detta fall inte var fråga om ESP utan att fenomenet kan förklaras helt och hållet med det undermedvetnas verksamhet.

Vid ett annat tillfälle uppmanades en försöksperson under hypnos att räkna upp siffrorna 1—10, vilka hypnotisören låtsades ha skrivit på en tavla. Sedan den hypnotiserade väckts, anmärkte han att hypnotisören, en europe, gör en ”lustig sjua”. Denne europe ombads att skriva en sjua — vilket han endast gjort på låtsas förut — och det blev en europeisk sjua med en våglinje upptill och ett kors på mitten, helt olik den amerikanska sjuan! Sedan visade försökspersonen en sjua som han under tiden gjort i ett annat rum efter förebild av den han ”sett” hypnotisören ”skriva” på en fantasi-tavla. När vi jämförde de två sjuorna, fann vi att de var nästan lika till både storlek och form — de verkade vara nästan karbonkopior av varandra!

Sådana här fall av uppenbar ESP inträffar ofta i min praktik som hypnotisör.

Artikeln är ett sammandrag från FATE Magazine, Evanston, Illinois, USA, och publiceras med speciellt tillstånd av FATEs utgivare.

ESP=utomsinnligt förnimmande.

Kommentar: Anden är i sig själv ”ett öga”, ”ett öra” osv. Anden i sitt fria tillstånd uppfattar allting i den andevärld där den befinner sig. Den kan t.ex. se vad som sker bakom kroppens nacke eller i ett främmande land.

Klärvoajans i rummet innebär att anden kan gå utanför sitt ”skal” — i högre eller

(Forts. på sid. 13)

PSYKISKA UPPLEVELSER I GRUVA

Psychic News berättar den 6 mars om två instängda gruvarbetares psykiska upplevelser. Berättelsen bygger på en artikel i den amerikanska tidskriften FATE.

Gruvarbetarna Dave Fellins och Henry Thrones upplevelser hundra meter under markytan betecknas som fullständigt unika.

Händelsen ägde rum i augusti 1963 i Pennsylvania, USA. Två veckor var männen instängda på grund av ras, och under den tiden gjordes flera misslyckade försök att rädda dem.

Fellin begärde omedelbart efter räddningen att få tala med en psykiater, eftersom han fruktade att han förlorat förståndet.

Läkarna blev mycket förvånade över att båda männen samtidigt hade sett samma syner — fastän deras beskrivningar skiljer sig något från varandra. "Kollektiv hallucination" är medicinarnas term för fenomenet, men Bill Schmeer, som skrivit FATE-artikeln, påpekar att termen ju inte förklarar fenomenet. Hallucinationer är individuella, mentala intryck som kan betecknas som överkliga bilder.

Männen uppger att påven Johannes XXIII, som hade avlidit tre månader tidigare, var tillsammans med dem under den mesta tiden de var instängda. Throne, som är protestant, lade märke till skepnaden utan att känna igen den. Men Fellin, som är romersk katolik, såg vem det var. Både Fellin och Throne säger att påven stannade hos dem tills de räddades ut ur gruvan samt att räddarna bröt in i den underjordiska graven på just det ställe där påven hade synts. Påvens ansikte var leende och lyckligt, säger Throne.

Arbetarna såg också ett gyllene kors under det påven var synlig, fastän deras beskrivningar av det är något olika varandra.

De såg också tre män med ljus. Fellin säger att han såg dem komma i en slags "galavagn" utan hästar. Endast det översta av kroppen kunde ses på dem och endast i profil. Ljus i form av rör, sken från pannan. Throne beskrev dem som "vanligt folk" som han såg rulla upp kabel från en spole. Han igenkände dem som "linjearbetare".

Throne bad dem att lysa upp grottan. De svarade med att bli borta under en timma. Men gruvarbetarna fick ljus. Fellin beskrev vad som hände djupt nere i det ogenomträngliga

mörkret: "Det var ett blåaktigt ljus. Påminde om ånga. Hela rummet, hela området, fylldes med ånga, och man kunde se skuggor." Han säger att ljuset började som ett litet sken som från en tändsticka för att sedan växa tills det uppfyllde hela rummet. Ljuset var milt men starkt nog för att han skulle kunna se vad klockan var och sköta om Thrones skadade hand.

Fellin svarar skeptiker med att fråga hur han och Throne kunde ha utfört påfrestande arbete såsom att sätta upp stockar och stötta upp taket i gruvschaktet med, om det enda ljus som fanns, var i deras egen inbillning. Han säger att ljuset kom stötvis, i en ojämn ström, men när det kom, tycktes det lyfta upp dem från deras underjordiska kammare så att de kunde se flera kilometer omkring sig. I en enda sak skilde sig Fellins och Thrones redogörelser från varandra. Throne sade att skenet inte kom stötvis utan var hos dem hela tiden.

Karlarna intervjuades var för sig av Schmeer. Han säger att det är troligt att ingen av dem visste om hans besök hos den andre. Männen som inte längre arbetar i gruva, träffas sällan.

Tre andra "besökare" i underjorden bragte dem hopp om räddning innan de ännu fått något tecken på att räddare skulle nå dem. Fellin undrade just över om de någonsin skulle komma upp i ljuset igen levande, när de tre männen visade sig. Han beskriver dem enligt Schmeer som män av en kantig skönhet, cirka 180 cm långa med bronsfärgad hud och mycket svagt markerade öron. De hade tunna läppar och "normala" ögon. De bar breda band kring huvudet med en öppning upptill som blottade mörkt hår.

Throne sa att dessa män hade höga kindknotor, kaukasiska ögon och tunna läppar. Deras hud var mörkare på händer och tår än i ansiktet. Håret gick ned till öronen, var bakåtkammat över huvudet och föll ned vid sidorna. Throne säger att de inte hade någonting på huvudet men bar japanska kimonos och öppna sandaler.

Männen bar på en skinande skiva. Fellin och Throne är överens om detta fastän deras beskrivningar är litet olika beträffande storlek och färg. Skivan hade en rad med hål av ungefär en cigarretts storlek, varav de flesta hade pluggar isatta. En av de tre männen uppmanade Fellin att sätta en plugg i ett hål. När han gjorde

det, blev skivan mörkare. Throne vägrade sätta in en plugg, när han ombads att göra det.

Fellin säger att det stod namn på skivan, och han försökte läsa dem för att se om hans och Thrones fanns med. Men när de tre besökarna samtyckte till att visa honom skivan, var det ingens namn på den, och Fellin tolkade detta så att han och Throne skulle bli räddade ut ur gruvan. Sedan de tre männen sålunda hade gett Dave och Henry nytt mod, försvann de.

De instängda männen såg också en vit marmortrappa som tycktes leda ut ur gruvan. Throne ville stiga upp för den så som de såg folk göra, men Fellin sa åt honom att låta bli, eftersom han fruktade att det kunde bli slutet för dem. Trappan ledde upp till en dörr, och en del av dem som gick uppför trappan, fick gå in genom dörren, medan andra utestängdes. Fellin trodde att dörren ledde till himmelen. Throne började hamra på dörren med en hand, då scenen plötsligt försvann och han slog handen i bergväggen i stället och skadade den. Allt blev under någon timme alldeles mörkt i schaktet. Händelsen då Throne skadade sin hand var den sista av större betydelse innan räddarna bröt igenom bergväggen och nådde fram till dem.

Så snart som de båda männen fått kontakt med räddningsmängskapet, såg de små barnliknande varelser som just när männen fick föda nedsänd, dansade runtomkring det schakt genom vilket förbindelsen med yttvärlden skedde. Dessa skepnader syntes också i skenet från de bloss som sändes ned till arbetarna. De såg också båda en figur som de identifierade som en amerikansk indianhövding. Han stod vid genombrottshålet under flera timmar.

Påven Johannes syntes ända tills männen slutligen blev räddade.

Men just innan de räddades, blev männen vittne till en scen där figurer syntes fula och groteska och inte lyckliga och nöjda så som vid alla tidigare syner. Detta avslöjades av Fellin, men Throne omtalade inte denna episod. De såg, säger Fellin, folk komma emot dem par om par — ibland två män, ibland två kvinnor och ibland en man och en kvinna — och som de närmade sig, blev de förändrade och groteska. Ansiktena förvreds, armar och ben föll av. Efter denna konfrontation tror Fellin att han vandrade till en annan scen där han såg en vacker trädgård. Folket där såg ut som vanliga människor men skönhet tycktes utstråla från kroppen på dem.

Fellin säger att han igenkände åtminstone 12 personer i denna scen. Några var avlidna vänner, men andra var sådana som fortfarande levde. Fellin försökte inte samtala med dem.

En psykiatrisk undersökning som gjordes omedelbart efter räddningen, visade att båda männen var mentalt friska.

Fellin tvekar inte om att vad han såg var verkligt. "Vi såg det båda två, och vi vet att det var levande människor."

Ingen av männen är mer eller mindre religiös än förut, upger Schmeer, men i en intervju för Philadelphia Sunday Bulletin säger Fellin: "Jag är inte rädd för att dö längre."

INKVITIONEN . . .

(Forts. från sid. 5)

så försäkrar ju också Sprenger i Häxhammaren, att "det största av allt kätteri är att ej tro på häxors verksamhet!"

Kanske det är onödigt att redogöra mer ur den rysliga boken. Det nu sagda är tillräckligt för att visa hur långt människor kan förrira sig in i vanvett under religionens täckmantel, om de drivs av vinningslystnad, maktbegär och grymhet. Att dessa känslor främst behärskat påvarna själva är ju givet: deras historia är också en enda "studie i rött", dvs. i sex- och blodsorgier.

Den påve som kanske är mest känd för sitt omåttliga praktbegär och sin tygellösa sinnlighet är väl Rodrigo de Borgia, som genom simoni och allehanda nedrigheter lyckades köpa påvestolen år 1492. Den råkade under hans regeringstid i djupaste förfall. Hans påvliga gärning gick främst ut på att skaffa rikedomar och höga hedersposter åt sina barn, sonen Cesare Borgia och den skandalomsusade och illa beryktade dottern Lucretia, vilka var frukter av hans brottsliga umgänge med romarinnan Vanozza Cattanei. Två gånger under sin frånvaro överlämnade han regeringsbestyren åt Lucretia!

Mest ryktbar har väl denne kyrkans högste ledare blivit för sin giftblandningskonst, som resulterade i åtskilliga mord på dem som sökte göra honom makten stridig. Han avled för övrigt själv av ett gift, som var ämnat åt en kardinal. Savonarola, som angrep honom för hans sedeslöshet, simoni och nepotism, bannlystes och brändes i

Florens 1498. Naturligtvis, frestas man tillägga.

Verkligt kusligt familjeliv tycks ha förekommit hos Innocentius X, som var kyrkans överhuvud under 1600-talet. Han behärskades fullständigt av sin svägerska, Olimpia Maidalchini, "en av den tidens förskräckligaste kvinnor". Kühner.

Knappt hade påven utandats sin sista suck, förrän Olimpia störtade in i dödsrummet, drog fram två under sängen stående skrin, fulla med guld, och lät forsla bort dem. Allt av värde släpade hon bort och lämnade blott kvar en svepskjorta och ett täcke åt den döde påven. Tre dagar stod liket på bår i Peterskyrkan, varefter det placerades i en verktygsskrubb. En av arbetarna satte sig frivilligt att vakta vid liket om natten för att skydda det mot råttorna.

Längre tillbaka i tiden förefaller det som om påvestolen innehades av sinnessjuka individer. Stephanus VI t.ex., som regerade, Gud ske lov får man väl säga, endast året 896—897, lät vid den makabra s.k. "skräck- och liksynoden" gräva upp den föregående påven, Formosus, som legat i sin grav redan nio månader, klä honom i påvlig skrud, placera honom på en tron och hålla rättegång med honom! Fingrarna på den hand, varmed han under sin livstid utdelat välsignelsen, högs av. Hans vigningar förklarades ogiltiga, och liket kastades i Tibern. Några månader senare släpade Formosi anhängare och den rasande folkmassan Stephanus till fängelset, där han stryptes.

Johannes XII blev så svårt miss-handlad av en bedragen äkta man att han avled av skadorna år 964. Hans sedeslösa liv blev för mycket t.o.m. för påvekyrkan och han avsattes på en kejserlig synod i Peterskyrkan. Hans tid betecknas av historikerna som påvestolens djupaste förfallsperiod, vilket inte vill säga lite. "Lateranen blev en bordell." Det är denne påve som lär ha företagit diakonvigningar i ett häststall samt bortskänkt liturgiska kärl till lösaktiga kvinnor.

Man kan alltså konstatera att livet bland "de helige" tycks ha varit långt från Gud och i högsta grad världsligt-sinnligt.

Många påvar, som passerat revy i Vatikanen under århundradenas lopp, har dock till skillnad från de här nämnda varit goda och hyggliga människor, fint bildade och med många gedigna egenskaper, ofta med utpräglat sinne för organisatorisk verksamhet. Men ett egendomligt krav har de alla haft gemensamt, som förefaller högst oförklarligt för den som känner

Bönen är en kraft lika verklig som gravitationen.

ALEXIS CARREL

sin mänskliga skröplighet, nämligen *kravet på att bli betraktade som ofelbara*. Detta verkligt vanvettiga högmod, denna förskräckande händelse, kulminerade år 1870 i *dogmen om påvens ofelbarhet* som då proklamerades. De som inte godkände denna dogm, blev bannlysta . . .

Jämför här Mästarens absolut motsatta, fina och anspråkslösa livsinställning: "Varför kallar du mig god?"

(Forts. på sid. 10)

DET HAR HÄNT . . .

(Forts. från sid. 2)

en gång blivit botade av Boltzious eler minns att andra botats. — Boltzious tog de bibelord bokstavligt som säger att den som efterföljer Mästaren, han skall kunna göra Mästarens gärningar!

En humoristisk poäng i dr. Linges bok är uppgiften att Boltzious vid flera tillfällen i tro och tillit bad till Gud om kaffegrädde och bröd för sig och sina vänner, när sådant saknades — och han fick det, sågs det, genom att någon granne liksom av en tillfällighet kom att tänka på att Boltzious kanske behövde dessa saker.

SÖKAREN återkommer inom kort till det intressanta och viktiga ämnet "svar på bön".

Arthur Koestler, den kände politiske och populärvetenskaplige skriftställaren, omtalar i en av sina böcker att man vid experiment funnit att när ett grodembyro i ett tidigt stadium av sin utveckling delas mitt itu, utvecklas ur varje del en fullt riktig groda — hälften så stor som normalt. Det har också visat sig att om man skär bort anlagen till t.ex. ögonen hos sådana embryon, så utvecklas ur dessa anlag en liten men fullständig groda.

Annorlunda semester vill

KOSMOS FERIEHEM

ge. Vila, men också inspiration av nya tankar. Kurser i komologi, avspänning, yoga, fredsforskning, J.A.K., esperanto m.m. Begär kursprogram och prospekt.

Adr. Varnhem, tel. 0511/600 69.

Den medicinska tidningen "Pulse" (England) har berättat om det healingarbete som utförs av spiritualisten Tony Williams. En illustration visade tidningens läsare hur helaren utför strykningar över ena benet på mr. H. R. Eldridge, 90 Bollo Lane, London W.4, vilken led av sårigt åderbråck.

Psychic News har kontaktat mr. Eldridge, som berättar att han hade ständig värk och att läkarna varnade honom att amputation kunde bli nödvändig om han inte omedelbart kom under sjukhusvård. När mr. Eldridge förklarade sin önskan att i stället undergå healingbehandling, svarades det att detta inte skulle tjäna något till, eftersom healing möjligen kunde hjälpa vid psykiska sjukdomar men inte i detta fall, där sjukdomen var av fysisk art. Fastän mr. Eldridge genom detta besked förlorade en del av sin tro på healing, besökte han i alla fall Tony Williams i spiritualistkyrkan Christ Church Hall, Bina Gardens, London S.W.5.

"Från den första healingbehandlingen släppte värken", berättar mr. Eldridge för *Psychic News*. "Inom tre

månader var mitt ben fullständigt helat."

Den spiritualistiske helaren José Arigo avtjänar ett sextonmånadersstraff i fängelse i Brasilien, eftersom det där är förbjudet att bota sjuka utan medicinsk översyn. Det uppges att spiritualister stormat fängelset för att försöka få Arigo befriad.

I England har mr. Harry Edwards på National Federation of Spiritual Healers' vägnar protesterat hos brasilianska ambassaden mot behandlingen av Arigo. Detta har lett till att en tjänsteman och en fotograf från ambassaden gjort en undersökning av spiritual healing. Harry Edwards omtalar att de tog många fotografier och gjorde en stor mängd anteckningar. De sade också till Edwards att man väntar att José Arigo snart skall frigges.

I 35 år hade mr. Robert Gaines, 60 Chaucer Avenue, Crawford, Middlesex, England, lidit av svår huvudvärk. Denna var en följd av en bilolycka i hans pojkar. Läkarna sade att fallet

var hopplöst. I sitt arbete måste mr. Gaines köra bil mycket. Men huvudvärken var ofta så svår att han var tvungen att stanna bilen och intala sig nytt mod att fortsätta. Varje dag konsumerade han en mängd kodein.

Fastän han var skeptisk, beslöt han att pröva spiritual healing. Han skrev till *Psychic News*, som gav honom adressen till Elsie och Laurie Worger. Efter sex veckors behandling erfor mr. Gaines en viss lättnad, men han vågade inte hoppas så mycket, eftersom han tidigare fått någon tillfällig lindring genom mediciner — men sedan kroppen gjort sig immun mot dem, återkom värken.

Mr. Gaines fortsatte att få healingbehandling med en eller två veckors mellanrum, och efter sexton månader kan han säga att han är till 99 proc. botad. Vid sällsynta tillfällen kan han alltså få huvudvärk om han varit i arbete sent.

"Om mitt fall inte är ett perfekt intyg om healings märkliga krafter, så skulle jag vilja höra om ett fall som är det", säger mr Gaines.

Han avsäger sig sitt borgerliga namn, sin familj och sitt fädernesland. För detta blir han medlem av en allsmäktig hierarki med sådan makt och myndighet, att den endast kan jämföras med den romerska påvekyrkan.

Efter alla dessa uppskakande återblickar i den kristna kyrkans historia med dess diktatoriska ledare, frågar man sig oroad och förvirrad vad som egentligen menas med andlig ledning? För att få någon reda i begreppet måste man gå tillbaka till Mästaren. Vad anser han om det religiösa ledarskapet? Vad meddelar han där om till sina själsfränder, lärjungarna, de, som kunde ta emot hans ord "i anden"?

"I veten, att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder: utan den som vill bli va störst bland eder, han vare de andras tjänare." Matt. 20: 25—26.

Copyright: A.-L. Helle.

George Adamski avled den 23 april i Washington, D.C.

Av Thomas Campbell-Best

Genom tiderna har vatten ständigt satts i samband med healing, med helbrägdagörelse. I de flesta europeiska länder t.ex. finns det alltså vattenkuranstalter, dit människor reser för att dricka av eller ta bad i vatten från någon hälsobrunn, "genomgå en kur". Varför? Det sägs att vattnet är välgörande, emedan jorden där har kemiskt värde, s.k. mineralvatten, men det ligger mera däri än så. Tänk t.ex. på Lourdes, där Vår Fader använde sig av Bernadettes instrumentalitet för att frambringa vatten ur den fasta klippan till att använda som ett medel för Hans kärlek och helande kraft. I England finns det en eller två platser, där källsprång av "healing waters" alltså väntar på att släppas fram.

Alldeles nyligen blev vi här i Winchester under bön visade att kraften fanns inte hos vattnet utan hos Gud. Genom bön kan vattnet laddas upp med andlig och helande energi, och i samma ögonblick som det kommer i kontakt med en person — dvs denne dricker av det eller badar i det — blir det ett fysiskt instrument för uppenbarande av Guds helande kraft.

Vi blev också under bönen uppmärksamma att detta var något vi skulle erbjuda åt alla som vi kom i beröring med, på det att de mer fullständigt måtte komma till insikt om Guds närvaro. Ty när samma vatten, som de hela sitt liv har accepterat som något alldeles självklart och naturligt, på ett ögonblick blir laddat med helande kraft, så kan detta förvisso hjälpa dem på vägen till hälsa och lycka. Det kan få dem att så mycket mer fullständigt förstå att Gud är med dem i allting de gör.

Pröva då gärna denna enkla trosutövning som mycket väl kan visa sig lika välsignelsebringande för dig och dina vänner som vattnet i Lourdes.

Får vi därför föreslå dig att efter frukost varje dag ta fram en tillbringare (eller ett glas) och fylla den med vatten. Håll den i dina händer några ögonblick och bed följande enkla bön:

"Käre Fader! Du vet bäst av alla vad jag behöver. O, välsigna och använd detta vatten som ett medel för Din helande kärlek till att möta dessa behov för Dina syften! I Jesu namn. Amen."

Om du är medlem av en familj, forma då bönen så att den täcker allas behov.

Ställ sedan undan vattnet på en lugn och stilla plats och drick av det när som helst under dagen efter kl. 12. Under förmiddagen kommer vi här i Winchester Healing Fellowship att bedja om att allt sådant vatten blir välsignat.

Gör under din bön ditt bästa att förstå att bön i själva verket innebär ett samtalande med Gud och att Gud besvarar alla böner. Efter din bön — och vår — har Gud besvarat det vi bett om, och vattnet har blivit annorlunda i såväl fysisk som andlig bemärkelse.

När det nu är välsignat av Vår Faders kärlek och helande kraft, kommer det att visa sig vara till hjälp för dig.

Låt mig ge dig några belysande exempel:

En dam som led av svåra astmaanfall, fann att de upphörde i samma ögonblick som hon drack ett glas vatten som hade varit föremål för bön.

En liten pojke som haft förstoppning i flera dagar, kände att han omedelbart efter att ha druckit välsignat vatten, kunde tömma tarmarna.

En man som led av svår huvudvärk och sinusit (varbildning i näshålorna)

berättade att besvären upphörde i samma ögonblick som han hade druckit vattnet.

I denna vår högeligen materialistiska värld, där andliga ting tycks förbigås och inte fattas, kan detta med "healing waters" mycket väl bli det medel genom vilket du blir medveten om Guds ande inom dig allt eftersom din kropp reagerar för den stimulerande verkan av detta helande, levande vatten.

Må det tillåtas oss att här i all tro och uppriktighet föreslå dig att du gör ditt bästa att skjuta alla tvivel åt sidan. Acceptera faktum att Gud i sanning kan använda detta vatten som ett fysiskt, konkret medel till kontakt mellan Honom och dig.

Förvisso skulle det, ärligt talat, ske flera under i Lourdes än det gör, om inte de kyrkliga myndigheterna installerat en hel läkargrupp där för att noga undersöka vartenda fall som botats. Om vi människor bara kunde lära oss inse att alla goda ting som händer i vår värld i sanning är under! Är inte "under" det ord vi använder när vi talar om Guds verk?

Och är vi inte alla en del av Guds verk?

Från "Fjärrbot", en skrift utgiven på svenska av Winchester Healing Fellowship Publications, 30 Christchurch Road, Winchester, Hampshire, England.

VÄLSIGNANDE SOM VETENSKAP

Av Clarence Winchester

Det urgamla bruket att uttala välsignelse över något, alltså förekommande som en regelbunden ritual inom de flesta kyrkor, har uppenbarligen varit grundat på en universell, andlig lag.

Genom en del forskningar under senare tid har sådana vetenskapsmän som inte är blott och bart teknologer, hjälpt oss till förståelse av den kraft som ligger i att uttala en välsignelse.

Det erkännes nu att varje föremål, inklusive vi själva, är både sändare och mottagare av vibrationer av olika frekvens och intensitet.

Vi är nu i besittning av en vetenskaplig bekräftelse på Ordets (eller andens eller ljudets) vibrationskraft, då denna riktas mot människor, symboler, växter eller vad som helst — den kraft som i högsta potens så uppenbart exemplifierades av Jesus.

Dr. C. E. Last, författare till "Man in the Universe" och ansedd läkare som nu dragit sig tillbaka, kan knappast misstänkas för att vara ett offer för inbillning. Han har i samarbete med Delawarlaboratorierna i Oxford utfört en del lyckade experiment med att välsigna växter, och han har mycket noggrant underbyggda resultat och avgörande fotografiska bevis att peka på, vilka visar skillnaden i storlek hos välsignade och inte välsignade växter.

Kyrkoherde Noel Buxton i Dereham, Norfolk, England, har också fotografiska bevis på de positiva resultaten av välsignande, och mycket omfattande forskning har bedrivits av Religious Research Foundation i Los Angeles, vars ledare, Frank Loehr, är fullt utbildad naturvetenskapsman såväl som prästman.

För sex år sedan skrev en journalist

från Fleet Street, som sänts att undersöka Loehrs forskningar, att "det är min tro att de klara fakta, sådana som jag beskrivit dem, inte kan förnekas".

J. O. Pearson, en kirurg i Sydafrika, planterade åtta fröskidor i krukor som var fyllda med jord som han blandat och delat upp i fyra delar, vilka innehöll lika mycket jord och fick lika mycket vatten — planteringen skedde under vintern, en tid på året då man ej sätter frön. Två av krukorna blev föremål för respektive välsignelse och "uppmuntran".

Andra fröskidor användes för att variera experimentet, även för motsatsen till välsignelse, nämligen "förbannelse".

Doktors metod vid välsignandet gick ut på att han tog en skida i handen och sade: "Mätte Faderns, Sonens och den Helige Andes välsignelse komma över dig och förbli hos dig." Efter en vecka visade de välsignade och uppmuntrade fröna tecken på att gro, medan de inte välsignade fröna tycktes ge besked om att de inte var villiga att gro under vintern.

Det är för mig svårt att skilja mellan välsigna och "uppmuntra", eftersom uppmuntran måste vara en form av välsignelse, ty man gör även där bruk av Ordet (eller Kraften) antingen uttalat eller tänkt.

Professor T. C. N. Singh, en naturvetenskapsman i Sydindien, har "välsignat" genom att använda musik för att förbättra hälsotillståndet hos sockerrör, ringblomma, petunia och många andra växter, fastän han inte använder termen "välsigna". Men han använder ljud (Ordet eller vibration) och har fotografiska bevis på de resultat han uppnått. Välsignelse genom musik förekommer i flera delar av

världen.

Det arbete som utförs vid Delawarlaboratorierna är särskilt omfattande. George de la Warr är ingen poetisk drömmare utan utbildad ingenjör som innehaft flera betydande ingenjörsposter. Han har avgörande bevisat att det är möjligt att åstadkomma vad han kallar "gudomlig energi" genom medvetna ansträngningar.

W. B. Higgs, en skotsk jordbrukare har under 40 år studerat bönsens (eller välsignelsens) inflytande på växtligheten, och han har bevisat dess praktiska användning i sin omfattande jordbruksverksamhet.

Välsignandet av växter (och kreatur) är en synnerligen enkel metod att nå mätbara forskningsresultat.

De som inte har en trädgård, kan försöka ett enkelt experiment i sitt hem. Dela en bukett blommor vilka växt upp på samma ställe, i två stycken buketter och sätt dessa i två vaser och använd samma vatten. Välsigna den ena vasen varje morgon (eller oftare) genom den metod som är naturligtast för er, och jämför senare utseende och livslängd hos de två buketterna. Om välsignelsen har utförts med djupt känd kärlek och tro, kan det inte råda något tvivel om resultatet.

Men vilken metod för välsignelse som än används, beror alltsammans helt och hållet på den universella lagen om harmoni och kärlek. Utan förståelse för och utnyttjande av denna eviga lag, blir varje välsignelseceremoni som skall utföras till förmån för växter, djur eller människor, utan värde.

Artikeln är ett sammandrag från Psych News, 23 Great Queen Street, London, W.C. 2., England.

George Adamski berättar i sin *Cosmic Bulletin*, december 1964, att en del människor som läst hans kurs i livsvetenskap, genom att begagna de "eviga principer" som beskrivs där, kunnat avlägsna svulster från kroppen; andra lyckades se ungdomliga ut utan bruk av kosmetika — och en person har uppgett att han, sedan han började med lektionerna, lyckades få ett dittills odugligt äppelträd att blomstra. "Då jag mottog din första lektion för tre månader sedan — och började erfara förändring, inte endast hos mig själv utan också hos ting som jag hade att göra med — började jag gå ut till trädet, fatta tag i en gren och föreställa mig det som ett vackert träd — — — Du skulle se det nu! Det har framkallat undran i hela stan — — — Man kan inte se en gren för bara blommor."

ESP UNDER HYPNOTISK TRANS . . . (Forts. från sid. 7)

lägre grad — och ha utomsinnliga förnimmelser av innehållet i den andeocean där allting existerar.

Fenomen av det slag som artikeln ovan beskriver, torde visa att sinnesorganens funktion inte är att skapa en kontakt med omvärlden som inte skulle kunna nås på annat sätt — utan att sinnesorganen avskiljer oss från omvärlden i det att vår organism med sinnesorganen som små "tithål" utgör liksom en "hjälm" vi har på oss så att vi endast kan förnimma det som sinnena släpper igenom, vilket är en mindre del av den (ande-)verklighet där vi existerar.

ÄR JOHN GLENN ETT PSYKISKT VRÅK?

Överstelöjtnant John Glenn, 43, spåddes en lysande framtid sedan han i februari 1962 i "Friendship 7" cirklat runt jorden tre varv. Han var den populäraste av alla de amerikanska astronauterna, hyllades som en hjälte varhelst han drog fram och kom snart att tillhöra presidentparet Kennedys vänkrets. Glenn kunde ha nått en toppplats inom NASA, den amerikanska rymdflygstyrelsen, han kunde ha blivit general i marinkåren, han kunde ha gått långt som politiker, så långt, ansågs det, att han rätt matchad en vacker dag kanske kunde flytta in i Vita huset som president.

I stället har John Glenn nu hamnat i den betydligt mer prosaiska läskedrycksbranschen. Det är inget fel på jobbet. Glenn är nyutnämnd PR-direktör vid Royal Crown Cola Co. Hans uppgift skall bli att resa omkring, visa upp sig så mycket som möjligt och tala väl för sin arbetsgivares produkter. Lönen är 250 000 kr. om året. Bolaget håller honom med tjänstefordon — ett jetplan med pilot. Men han har fått skrinlägga alla planer på att bli senator i sin hemstat Ohio, och han har även lämnat marinkåren med förtidspension. Han har inte blivit stort mer än en välbetald nolla med dalande popularitet.

Vad har hänt med Glenn? Lider han av sviter efter sin rymdfärd? Ja, säger den belgiske professorn Marcel Florkin vid universitetet i Liège och får stöd av den franska tidningen L'Express, som försökt kartlägga samtliga rymdflygningars efterverkningar hos piloterna. Florkin hävdar att alla amerikaner och ryssar återvänt från rymden mer eller mindre vansinniga. Hjärnan har skadats av det tyngdlösa tillståndet, men främst är det innerörat som inte tålt påfrestningarna och framkallat balansrubbingar. Rymdpiloterna lider alla av yrselanfall, illamående och hallucinationer, påstår professorn.

Om John Glenn sägs det klart ifrån att han lider av migränartad huvudvärk och yrsel och att han tvingats sjukskriva sig under långa perioder. Officiellt heter det emellertid att Glenns besvär och långvariga oförmåga att kunna arbeta härrör från den skada han i början av 1964 ådrog sig när han råkade halka i badkaret. Professor Florkin hävdar också att de ryska kosmonauter som hitills varit uppe den längsta tiden i rymden — Valentina Teresjkova (70 timmar) och Valerij Bykovskij (119 timmar) — återvände till jorden i ett praktiskt taget "skendödsliknande tillstånd", ur vilket de måste återväckas till liv.

Från FIB/Aktuellt nr 9, 1965.

Kommentar: Vi kan erinra oss att enligt en del tefatsböcker har rymdmänniskor länge sedan sagt att jordmänniskan inte kan färdas ute i rymden utan att ta skada.

TRE SLAGS MÄNSKOR

Mänskosläktet har jag älskat. Ja, mycket har jag älskat människor. Och människor är enligt min mening tre:

Den som förbannar livet,
Den som välsignar det,
Och den som tankfullt beskådar det.
Den förste har jag älskat för hans barmhärtighet, den andre för hans välgörenhet och den tredje för hans visdom.

Kahlil Gibran.

I Chang-tzus bok förekommer en berättelse av följande lydelse:

Det levde en gång i Kina en man som kallades Wang T'o, vilken hade fula ögon, stor mun, platt näsa och dyster uppsyn. Ingen som en gång sett honom, ville se honom igen. Dock sägs det att hans tystnad hade ett starkare inflytande på dem som en gång suttit i hans närhet, än Konfucius' mäktiga lära. Hans tystnads djupa verkan torde ha berott på den sinnets höghet — en själsfrid — som han förvärvat genom att ständigt lägga sig vinn därom.

GUDS BYGGMÄSTARE

Att bygga ordning ur kaos
Att bygga hopp ur förtvivlan
Att bygga mod ur fruktan
Att bygga kärlek ur likgiltighet
Att bygga fröjd ur smärta
Att bygga visdom ur kunskap
Att bygga det alltomfattande ur det enskilda

Att bygga detta är att vara
Guds byggmästare.

Lilian Bret Harte

VID EN MÄSTARES FÖTTER

Sökaren: Hur bör man leva var dag?

Mästaren: Som om man levde för just denna enda dag, denna enda timma.

Sökaren: Hur?

Mästaren: Om du hade en enda dag att leva, vad skulle du göra då?

Sökaren: Det vet jag verkligen inte.

Mästaren: Skulle du inte ordna med allehanda världsliga ting av vikt, såsom dina affärer, ditt testamente och dylikt? Skulle du inte sammankalla

FALLET JURGENSON . . . (Forts. från sid. 6)

och blåsts upp till orimliga proportioner, innan det nått någon högre utveckling. Dr. John Björkhem, som FJ bl.a. åberopar sig på, lär i verkligheten inte ha varit alls så välvilligt inställd som det verkar av FJ:s bok. Det mest positiva i saken är, menar Rolf Carleson, att FJ verkar att vara orädd för undersökning och alltså synes handla i god tro, och han tillägger att den väg vi måste gå för att kunna få andevärldens existens och förbindelsemöjligheten med den bevisad, är *den vetenskapliga forskningen*.

*) Man bestämmer rösläget.

Vis Vitae. Det har blivit svårigheter med anskaffandet av V.V. Powell har av myndigheterna i USA förbjudits att vidare distribuera mineralet. Vi skall emellertid göra vårt bästa för att få det direkt från Frank Hill i Sydafrika. **Men leverans kan dröja.** Vi beklagar dessa oförutsedda händelser.

SÖKAREN kommer i en nära framtid att ge läsarna kännedom om **andra medel mot ohälsa som är lika bra och billiga som V.V.**

Rättelse: I förra numret uppgavs det att en dollar motsvarar ca 3:75 kronor. Skall vara ca 5:— kronor.

Teosofiska Samfundets tre syften:

1. Att bilda en kärna av mänsklighetens allmänna broderskap utan avseende till ras, trosbekännelse, kön, samhällsställning eller färg.
2. Att uppmuntra jämförande studier i religion, filosofi och vetenskap.
3. Att studera oförklarade naturlagar och människans latenta krafter.

Det som förener medlemmarna är inte en gemensam tro utan ett gemensamt sökande efter sanning och viljan att medverka till världens enande genom broderskap över alla gränser.

Adress: Östermalmsg. 12, Stockholm.

SPIRITUALISTEN

är liksom SÖKAREN en tidskrift för *andligt-ockult intresserade*. Den behandlar framförallt spiritualismens filosofi och fenomen samt parapsykologi. 25:e årgången.

Postgiro 15 37 33.

Pren.avg. 12:—

Provnummer sändes gärna mot 25 öres porto.

Tillskriv S.S.F., Karlavägen 52, Stockholm Ö.

MÄNSKLIG SJÄLVFÖRBRÄNNING

Av Bill Dudley

Ingenting i människans erfarenhet är svårare att förklara med vanliga medel än det fenomen som är känt under namnet "mänsklig självförbränning". Detta tragiska förintande av en levande mänsklig varelse genom eld av absolut okänt ursprung har inträffat i hundratals fall, antecknade och väl dokumenterade, och likväl vet man ingenting mer om det nu än när det första gången hände. Det strider mot vad som är rimligt och mot vad sunt förnuft medger, men det inträffar verkligen sådana fall, och ingen människa på jorden vet hur eller varför.

Ett välkänt fall inträffade i St. Petersburg, Florida, i juli 1951. Mrs. Mary Reeser, som var en kvinna på cirka 80 kilo, förvandlades till en hög förkolnad materia av några kilos vikt genom en eld av fantastisk hetta som förtärde henne med otrolig våldsamhet men utan att göra någon skada på det rum där hon mötte döden. Detta strider naturligtvis mot allt förnuft. Ett veritabelt inferno kan inte rasa i ett rum utan att förorsaka någon materiell skada på rummet. Men det är vad som skedde i fallet Mary Reeser. Vi har endast de nyktra detaljer som återgavs i tidningarna i St. Petersburg i juli 1951, och vi har inte ens en förnuftig teori om hur något sådant som detta kan ha skett.

Man vet en hel del om hur stor hetta som erfordras för att förbränna en mänsklig kropp. Det går inte med mindre än en temperatur på 1600 grader Celsius. Men hur kan en eld med den temperaturen rasa i ett rum utan att förorsaka någon skada av betydelse på något annat än en människokropp? I ett sådant fall är vetenskapens vanliga förklaringar komplext värdelösa. Vi har att göra med något som tycks härröra från en annan värld.

Ja, kunde detta vara svaret? Det märkliga fenomen som vi kallar mänsklig självförbränning tycks inte stämma överens med jordisk vetenskap. Är det möjligt att rymdfolket testat något fruktansvärt vapen genom att använda det på mänskliga föremål som väljs ut slumpvis? Detta verkar osannolikt: antecknade fall av självförbränning har förekommit under åtminstone hundra år. Säkert skulle de vid det här laget veta att vapnet

verkar och med förödande effekt.

Skulle morden kunna vara en varning? Ett försök av monster från rymden att låta oss veta att de har oss under uppsikt? Bör vi försöka förklara mänsklig självförbränning i konventionella vetenskapliga termer — även om dessa termer faktiskt inte vill passa till problemet?

Det enda vi skulle kunna vinna på en teori att mänsklig självförbränning har sin orsak "ute i rymden", är att vi då kan förstå att den inte behöver passa in i vår vetenskap, och så kan vi acceptera att ett rasande eldinferno förtär en människokropp och knapast rör någonting i omgivningen.

Mänsklig självförbränning började i Amerika när Pat Rooney och hans hustru förtärdes 1885. Rooneys förvandlades till några förkolnade rester av en eld som antogs ha kunnat vara på över 2000 grader. De förblufade polismännen rapporterade plikt-enligt obetydliga skador på det rum där Rooneys förbrändes, och hade, förståeligt nog, ingen förklaring till hur det kunde ha skett. Och vi har fortfarande ingen aning om förklaringen och ingenting att lägga till den nyktra polisrapporten för åttio år sedan.

Vad kan orsaka att en människa plötsligt börjar brinna? Vi kan förstå det, om hon t.ex. varit indränkt i bensin eller bestänkt med fosfor. Det är i överensstämmelse med vår vetenskap. Men vad kan orsaka att en människa börjar brinna utan att det finns något lättantändligt i närheten?

Vad får elden att nå en sådan temperatur som över 1600 grader Celsius? Vad är det som brinner som orsakar en sådan hetta? Slutligen, om man accepterar att människor fattar eld och brinner vid temperaturer på över 1600 grader, hur undviker denna fruktansvärda eld att bränna kroppens omgivelningar? Är "andra världar" ansvariga?

Kommentar: Den skrämmande berättelsen är hämtad från Ray Palmers SEARCH, januari-numret 1965.

Från ett publicerat brev till UFO-tidskriften *Saucer News* citerar vi: "På sid. 14 i mars-numret av *Saucer News* skriver John J. Robinson om fall där folk blivit brända av UFO:n. För cirka tre år sedan innehöll tidningarna flera artiklar om fyra personer som mystiskt bränts till döds inne i en bil utan att bilens yttre tagit någon allvarlig skada. Det hände i östra Kentucky i närheten av Pikeville. Ingen kunde förklara olyckshän-

delsen! — Cecil D. Clayton, Henderson, Kentucky."

Det förekommer rätt ofta rapporter om att folk blivit brända medan de iakttagit ett UFO. Här är ännu ett citat från *Saucer News*.

Flicka bränd av egendomliga strålar medan hon betraktade UFO: En av händelserna i New Mexico under den otroliga UFO-aktiviteten 1964, var att en tioårig flicka fick smärtsamma brännskador i ansiktet under det att hon betraktade ett "egendomligt, äggformat föremål" i luften på aftonen den 28 april. Sharon Stull, ett av fyra barn till mr. och mrs. Max Stull, fick brännskador i ansiktet — särskilt på ögon och näsa — under de fem till tio minuter som hon betraktade ett UFO från Albuquerque skolas rastgård. Sharon hade inte ansiktet vänt mot solen medan hon iakttog föremålet, vilket var något mindre än ett flygplan och utan något slags fönster. Hennes mor såväl som läkaren som undersökte henne ansåg att hon inte hade kunnat få en normal solbränna under de få minuter hon var utomhus. Läkaren fann membraninflammation på båda ögonen och första gradens brännskador under ögonen och på näsan. Polisen utfrågade flickan och lät henne göra en teckning av det silverfärgade föremål som hon hade sett mot himlen. Flera andra barn såg också föremålet vid samma tid, men de betraktade det inte så länge.

Ovannämnda händelse blev anledning för Albuquerque polischef A. B. Martinez att låta en exempellös uppmaning gå ut till invånarna i staden att alla barn — och andra också för den delen — måste hålla sig borta från mystiska föremål. Han antydde inte någonting om vad UFO:n i verkligheten är, men förklarade att om de upptäcktes av invånarna i Albuquerque, skulle de "bemötas med respekt och försiktighet intill dess upplysningar om deras identitet fanns tillgängliga".

I decembernumret av *Saucer News* omtalas sedan att enligt flickans mor växte Sharon fem och en halv tum och ökade 10 kilo i vikt under månaden efter händelsen, och hon undergick också en märkbar personlighetsförändring.

Det kan i detta sammanhang också erinras om ett fall för någon tid sedan här i Sverige, då en pojke blev påträffad i skogen död och svårt bränd under mystiska omständigheter. Någon klarhet angående orsaken till denna olycka vanns aldrig.

EN STOR LÄRDOM AV EN LITEN HISTORIA

Av Sadhu Vaswani

En träsnidare i Kina förfärdigade en stolpe att hänga upp klockor på. När verket var färdigt, sade alla som betraktade det: "Så vackert! Så underbart konstnärligt!" Och fursten på den platsen besåg det och fylldes av beundran. Han skickade efter träsnidaren och frågade honom: "Vilken är din hemlighet?"

Träsnidaren svarade: "Herre, jag är en enkel hantverkare, en arbetare. Jag har inga stora kunskaper. Men en sak vet jag. När jag begynte mitt arbete, var jag på min vakt, och jag sade till mig själv: 'Jag skall inte låta min idé om denna klockstolpe distraheras eller fördunklas av någon annan idé. Jag skall koncentrera mig.' Så jag fastade för att bringa mitt sinne i jämvikt. När jag hade fastat i tre dagar, kunde jag inte längre tänka på 'belöning' och 'uppskattning'. Efter fem dagar, kunde jag inte tänka på någonting annat än mitt arbete. Jag koncentrerade mig. Jag tänkte inte ens på det furstliga hovet. Jag identifierade mig fullständigt med mitt arbete. Alla den andra världens frestelser hade försvunnit. Därefter gick jag till skogen. Jag såg på trädens form och växt. Så fick jag syn på den rätta stolpen för klockorna. Då kunde jag börja arbeta. Hade jag gått tillväga på annat sätt, skulle jag ha misslyckats! Nu anser folk mitt verk gudomligt, emedan mitt innersta väsen var förenat med materialets väsen. Jag blev ett med mitt arbete. Jag tänkte inte på belöningen för arbetet."

"Den vise vet att hans vetande är tro, men den oförnuftige tror att han tro är vetande", säger en orientalisk diktare.

A. F.

FRÅN BRÖDER OCH SYSTRAR I KOSMOS

Bäste Broder!

Tack för vad Du för fram i SÖKAREN! Det är riktigt ur alla synpunkter att sådana här frågor som har sin "hemortsrätt" i gränslandet mellan tro och vetande, mellan "vanligt" vetande och ockult, debatteras och förs fram i dagsljuset. Det som är snett och vint, får respass, hur högt det än uppreklamerats, och det som står sig för kritik, får upprättelse, hur föraktat och undanskuffat det än varit förr.

Johan Börtz, Bromma.

Jag hoppas att Du även i fortsättningen vägar publicera välgrundad kritik av UFOloger, mediala personer m.m. Alltför ofta "hel-

gonförklaras" dessa besinningslöst, vilket leder kritiska utomstående att ställa sig helt negativa och komma med osaklig kritik. Det är därför välgörande att höra kritik från de egna leden.

Du har inte funderat på att presentera en ideell sammanslutning per nummer — efter-som tidningen heter SÖKAREN — exempelvis teosoferna, baha'i, ifologerna, världsmedborgarna, spiritualisterna, vegetarianerna, antroposoferna, dolcikommitén, kväkarna, lutherhjälpen etc.?

Hälsningar
Roland (Pol.stud. Roland von Malmberg, Saltsjöbaden).

Svar: Jo, jag har haft och har liknande planer.

Illustrerade kurser i pendling och Hatha-Yoga kunde nog vara av intresse för många.
E. P.

Svar: Yogaövningarna läres bäst genom personlig undervisning.

Jag gillar tidningen. Hoppas den går framåt i fortsättningen. Vad vet man med all säkerhet om tefaten och om snömannen? Bara snack, va?

Hälsningar E. (Lars Englund, Enköping).

Svar: Snömannen har ännu inte intresserat mig. Om tefaten vet man med all möjlig säkerhet att de existerar, men om deras art och ursprung är meningarna delade. Jag hoppas att framdeles kunna presentera olika uppfattningar om dem.

Broder!

Du skall akta Dig för dem som talar ned-sättande om andra. De presenterar endast sig själva och sin egen halt. Har Du inte sett de tre små aporna som håller för ögon, öron, mun? Man ska inte se, höra och tala vad ont är, lär de.

Hälsningar
O. W. (Skriftställaren Olle Wedholm).

Svar: Ett sanningssökande utan kritik — som kan drabba enskilda eller trosriktningar — är, som jag ser saken, utan större mening. Men det är klart att kritik skall läggas fram på ett hänsynsfullt sätt och så att ingen orättvisa begås mot dem som tror annorlunda. SÖKAREN är öppen för hyfsade genmälen.

Tack för tidningen och arbetet med dess utgivande! Jag får så god behållning av dess innehåll och min kunskap berikas. Vi är ännu i ett vardande i fråga om förståelse av livets hemligheter.

Erik Berglund, Blentarps.

Denna oerhört intressanta tidning fyller ett sedan länge känt behov. Hoppas den vinner stor spridning och mycken framgång.

A. L. (Arvid Lindqvist, Skövde).

Det är mycket bra att få sakliga upplysningar. Det behövs så väl, eftersom det finns alltför mycket av tvivelaktiga blandningar av sanning och lögn. Kan man kanske vänta att också vad Gordon Creighton och Vincent Gaddis skriver om, kommer att få en annan belysning?

A. A. A.

Svar: Kyrkoherde V. Vallberg har efter pendling av Templetons foto, gjort en bedömning som är helt annorlunda än konsul Creightons. Vallbergs tankar kommer att publiceras till hösten.

— — — Att bilda sig egna meningar är det bästa. I en tid som denna är det nödvändigt för människan att bli "neutralt" informerad.
I. S.

Vi borde kanske besinna, att vetenskapens teorier bygger på fakta. Fakta är det primära i forskning, men det blev ingen forskning om de blott uppräddades bredvid varandra, och inga slutsatser droges av dem. Medgivnas bör, att teorierna kan gå längre än fakta medger. Resultatet blir därför alltid ett provisorium som en ny tid med nya fakta kan delvis kullkasta. All forskning är approximation. Vi kan litet i sänder närma oss sanningen men aldrig nå den helt. I slutet av förra århundradet var det ännu möjligt att tro på liv av högre slag på de andra planetererna i vårt solsystem. Men många fler fakta har kommit till sedan dess. En vetenskapsman som håller sig till allt vad man nu vet och förutsätter att materiella levande kroppar måste vara uppbyggda av kolföreningar, såsom hos oss, kan åtminstone inte med gott samvete påstå att förhållandena på dessa planeter talar för att där finns högre liv i människans rangställning. Materien och naturlagarna är desamma. Lika litet där som här kan högre varelser leva utan luft och vatten, i för stark hetta eller dito köld, annat att förtiga.

Men nu tänker Ni inte för närvarande bevisa att "tefaten" kommer från dessa planeter. Det borde Ni inte göra i framtiden heller, såvida inte vetenskapen faller i armarna på Adamski et consortes och säger: "Vi har farit gruvligen vill. Lär oss sanningen, o, Mästare!"

Ibland ser det ut som om Ni tänkte avslöja tefatsskådarna, men så börjar anhängarna knota och Ni lovar halvt om halvt att inte göra så mer. Men är detta sökande?

Alfred Svanqvist, Göteborg.

Svar: Att endast fakta kan tjäna som bevis, är en uppenbar sanning. Teorier om bygger på fakta, är inte detsamma som fakta. Det är dessutom inte riktigt att vetenskapens teorier alltid bygger på fakta. Vad som med ett instrument eller med en metod för undersökning av främmande planeter t.ex. synes vara faktum, kan med andra och bättre instrument och metoder förefalla vara något utslutet. Jag kan citera en bit som jag för ca ett år sedan översatte för Tid och Rum. Notisen kommer ursprungligen från Le Soir, Bryssel, som inte är ensam om att ha meddelat nyheten. "Enligt sovjetiska vetenskapsmän är det möjligt att Venus är befolkad av mänskliga varelser som liknar oss. Denna upptäckt kan förändra de två storas rymdprogram. Moskvaradion har tillkännagivit att Venus har en atmosfär som innehåller syre. Detta innebär att planeten kan hysa liv liknande det mänskliga. Moskvaradion förklarade att de sovjetiska vetenskapsmännen vid observation av Venus' atmosfär har analyserat planetens ljusspektrum och upptäckt att syre finns i atmosfären. Vetenskapsmännen har förklarat att man kan anta att de atmosfäriska förhållandena är mycket lika dem som råder runt jordklotet. Man tror, att upptäckten kan få viktiga återverkningar på USA:s och Rysslands kosmiska undersökningsprogram. Den kan leda till att de två rymdmakterna överger sina planer på kolonisation av himlakroppar som antas vara döda, såsom månen och Mars, och att de intensifierar sina ansträngningar att genomtränga de hemligheter som sådana planeter bär på, vilka nu antas vara bebodda."

För övrigt anser jag att det i princip är felaktigt att bedöma "tefaten" genom att hänvisa till någonting annat, t.ex. vetenskapens teorier om andra planeter. UFO:n måste bedömas efter studium av dem själva.
SM

FÖRFLUTNA LIV . . .*)

Det tycks bli allt vanligare nu för tiden att människor kommer ihåg sina förflutna liv. I synnerhet barn i sina tidiga år förvånar ofta sina föräldrar med att berätta om händelser som de absolut ej har kunnat uppleva i detta liv, eller de beskriver i detalj personer och omgivning, ofta från främmande länder, som de bevisligen aldrig varit i kontakt med.

En av mina vänner i Stockholm har en liten son på fyra år, som heter Sven. Det har ofta hänt att Sven talat om saker som låtit besynnerliga i en fyraårigs mun. Så har han ideligen talat om döden och alltid med den största ångest. Det har hänt att han mitt under leken plötsligt blivit stilla och klagat: "det var så hemskt att dö". En annan tras som han ofta använder är: "förra gången när jag levde". "Förra gången när jag levde, då dog jag, men nu, nu lever Sven", förkunnade han en gång för mig, då jag var på besök. Vid en flyguppvisning på Gärdet pekade han på en flygmaskin högt uppe i luften och skrek: "Mamma, förra gången, när jag levde, då kunde jag också flyga väldigt högt, må du tro, mycket högre än den där. Men dom här, dom smäller inte så värst."

Föräldrarna hade inte fast mer betydelse vid alla dessa yttranden än vid barnens prat för övrigt, förrän Sven en dag förvånade sin mamma genom att plötsligt slå armarna om hennes hals och storgåtande gång på gång ropa: "Mamma, du får aldrig dö, aldrig dö, aldrig." Modern, förskräckt över detta häftiga utbrott, smekte lugnande sin gosse och försäkrade att hon nog skulle stanna hos honom. Men plötsligt slet han sig från henne, och i det han med de små händerna hårt omfattade sitt huvud, skrek han med ansiktet förvridet av fasa:

"Det gör så ont att dö, mamma. Det gjorde så ont i huvudet. Det smällde till här, det smällde och dånade. Jag vill inte dö, mamma, jag vill inte dö, vill inte . . ."

Och under hjärtskärande skrik kastade sig den lille parveln ned på golvet, och man fick bära honom i säng, där han senare utmattad somnade.

Svens mamma är en särdeles nykter och praktisk vardagsmänniska, en av dessa som ovanligt stadigt står med sina fötter på jorden. Hon skulle därför aldrig ha kommit på den tanken att sätta gossens underliga beteende i samband med något sådant som ett föregående liv. Men när jag talade om för henne, att detta visst inte var någon enastående företeelse utan att man hört berättas om massor av liknande fall utomlands, och att man kommit till den slutsatsen att det måste vara fråga om soldater, unga pojkar kanske, som stupat i världskriget och sedan så gott som omedelbart inkarnerat igen, med dödsskottet och jämnern ännu skakande själen, så blev hon betänksam.

Skulle hennes egen gosse, hennes lilla Sven med de blå ögonen och groparna i kinderna, vara identisk med en annan mors son, vars lemlästade kropp kanske finns bland miljoner på något slagfält i Frankrike? Kanske ännu begråten av en åldrande mor, som lägger blommor på hans grav?

För ett ögonblick stod det stilla i hennes huvud. Det var som om hon i ett ögonblick hade förlorat sin gosse, som om han ej längre vore hennes egen, hennes kött och blod, utan en främmande individ med ett eget förflutet, med en mängd relationer och band, som hon ej hade en aning om.

"Det du sagt är någonting fruktansvärt", sade hon. "Jag måste gå hem och tänka över det. Men aldrig, aldrig kommer mitt förhållande till min gosse att kunna bli detsamma mer, det känner jag. Alltid kommer en soldat med blodig panna och förvridna drag att stå emellan oss."

Och hon gick hem, förkrossad över att en ny livets lag blivit henne uppenbarad. Hon hörde tydligen till de föräldrar, som vill äga sina barn, som måste känna dem som en utvidgning av sig själva för att kunna älska dem. Som om det låge i vårt skön att kunna *nyskapa* en människosjäl!

Barnen, som kommer till oss, är långväga resenärer som sett mycket, upplevt mycket, lidit och älskat mycket, dött och blivit födda igen under tidsäldrars tidsäldrar. Vi tror att vi fått ett oskrivet blad i vår hand. Men bladet är i själva verket fullskrivet med en osynlig skrift. Så småningom blir skriften synlig i karaktär, anlag, egenart.

Alla barn är sålunda i verkligheten endast fosterbarn, oss anförtrödda att vårda, hjälpa och skydda, tills de är färdiga att rödja sin egen väg genom livet. Många barnlösa par drar sig för att ta fosterbarn, därför att det är "för riskabelt", "de vet inte vad de får". Som om de visste mer vad de fick, när de tar emot en själ direkt ur det stora okända! Det fysiska höljet kan de visserligen bidra med och där se sina egna uppskattade drag och vanor gå igen, men det är också allt. Personligheten, som tar den nya kroppen i besittning, är en hemlighetsfull främling, som i regel inte ens själv kan lyfta på den slöja, som döljer hans identitet. Den nya fysiska hjärnan, som han begåvats med, har inte förmåga att inregistrera vad den ej varit med om, lika litet som en gramfonskiva kan återge annat än det, som spelats in på det mjuka vaxet. Vilket inte hindrar att musikern, som gjort inspelningen, kan ha fler strängar på sin lyra än vad som kommit till uttryck på skivan.

Men, som sagt, ett nytt sorts minne än den fysiska hjärnans har allt mer börjat göra sig gällande hos den senaste generationens barn. Fallen har t.o.m. börjat bli så talrika, att de ådragit sig psykologernas och vetenskapsmännens intresse. Särskilt har detta varit fallet i Frankrike, England och Italien, där de flesta fallen av över normalt minne rapporterats. De rapporter, som publicerats, är oerhört intressanta. Man har genom flera olika metoder försökt att med de glimtvisa hägkomsterna som utgångspunkt pressa minnet, och resultatet har i flera fall varit överraskande rikt. Det har hänt att barn i detalj har kunnat beskriva sitt föregående liv, att de har kunnat ge upplysning om det namn de bar på, samt om plats och tid för inkarnationen i fråga. Med oerhört tålmod och intresse har man lyckats få full bekräftelse på de sensationella påståendena.

Det finns visserligen exempel på vuxna personer som bibehållit dessa hägkomster livet igenom, men vanligen förbleknar de allt eftersom barnet växer upp och trängs undan av dagens skiftande intryck. Och kanske är det bäst så, ty det vore nog ej lyckligt att ha, inte endast ett livs, utan också århundradens ackumulerade minnesbörda att bära. Det skulle säkert göra det dyrbara nuet mindre aktuellt för oss, och vi skulle ha benägenhet att dväljas i det förflutnas brokiga bilder, i stället för att lösa studens problem. Hjärnan är ett organ med vilket vi kommer ihåg och med vilket vi glömmar, heter det ju. Om detta är ett fördelaktigt arrangemang beträffande detta liv, så är det otvivelaktigt i ännu högre grad lyckligt för oss att en slöja dragits över vår prenatala tillvaro.

Men skulle nu utvecklingen peka mot en förändring i denna till synes visa anordning, så blir vi antagligen också utrustade med förmåga att bära den ökade press på vårt medvetande, som detta skulle medföra.

Elsa Pehrson.

MEDARBETARE I DETTA NUMMER

Thomas Campbell-Best är ledare för *World Healing Fellowship* med högkvarter i Winchester, England. Han är känd i Sverige, sedan nyhetspressen uppmärksammat honom och berättat om åtskilliga helanden som i vårt land skett genom honom. Botande genom välsignat vatten är blott en detalj i mr. Campbell-Bests "program".

Stanley V. Mitchell är ordförande i *International Build of Hypnotists* i Chicago (en förening för hypnotisörer) och ledare för *Illinois Society for Psychic Research* (en psykisk forskningsgrupp).

Clarence Winchester är journalist och författare.

teosofiska tidskriften "Quo Vadis?", nr 1, 1932. Quo Vadis, som redigerades av Elsa Pehrson, kan lånas från Stockholms stadsbibliotek genom vilket stads- och folkbibliotek som helst.

Läs i nästa nummer: "Har detta barn levt förut?" av professor H. N. Banerjee, Indien.

Ca 800 prenumeranter hade SÖKAREN under föregående termin, tidskriftens första. Hittills har ungefär 600 prenumererat för resten av 1965. Det måste bli många fler! *Hjälp till med spridningen är Ni snälla! Tala med era vänner om SÖKAREN!*

EKONOMISKA MEDARBETARE

Raoul Hedenskog, Jordholmen, 4:50, Anonym, 6:50, Karl-Erik Carlsson, Harplinge, 6:—, Nanny Wendt, Perstorp, 289:50, Eimer Holma, Bandhagen, 3:25, Jenny Kuronen, Nordmaling, 5:—, I. Blomberg, Göteborg, 3:50, Eric Nilsson, Bromölla, 9:50, Ellen och Johan Börtz, Bromma, 4:50, Birger Andersson, Nässjö, 5:—, Esther Jordan, Drottningholm, 3:50, Björn Johansson, Mölnlycke, 4:50, B. Bröttorp, Stockholm, 14:50, Harald Palmqvist, Göteborg, 3:25. Summa 363:—.

Hjärtligt tack! SM

Astrid Gilmark utkommer snart med en bok om sina spiritualistiska upplevelser. Den kommer att kosta ca 11:— och kan rekvideras från Nybloms förlag, Järnbrogatan 10 A, Uppsala.

Det värdefullaste inslaget i "Hylands hörna" den 3 april var nog — trots Roland von Malmborgs sång — skådespelaren John Elfströms varning till alla tobaksrökare. Han hade berättat han, genomgått en svår operation på en lungklunk, där läkaren sagt till honom att om han lät rökningen vara, hade de aldrig behövt träffas under så tragiska omständigheter.

Det är väl endast en tidsfråga att tillverkning och försäljning av tobaksvaror förbjuds. Men väntan på förnufts seger kan bli lång. Alla borde sluta röka redan nu — för hälsans skull!

I Gordon Creightons artikel om Templetons foto i nr 2, 1965, uppgavs det att ett UFO lämnat metallfragment på en sten. En kemisk undersökning visade att substansen bestod av *silicium* (kisel), som är ett mycket vanligt ämne. Kvarts och sand består därav. Resultatet är som en skopa kallt vatten över förhoppningen att man funnit ett objektivt kriterium på landningen av ett metalliskt föremål i Socorro.

Ni spar väl alla nummer av SÖKAREN? Det kan i framtiden vara givande att läsa i äldre årgångar av tidningen.

*) Hämtat från den sedan länge nedlagda